Titulli i origjinalit

El-Ijdah ve tebijn fi men tevekafe ev shekke fi kufri tavagit vel murtedin

Parathënia e dijetarit Shejh Ali El Hudejri (Allahu e ruajtë)

E kam kontrolluar atë që e shkroi në librin e tij dijetari i ndëruar Ahmed Halidi (Allahu e ruajtë) të cilin e titulloi “**Gjykimi për atë që ndalet ose dyshon në kufrin e tagutave dhe felëshuesve”.** Ky libër është vazhdimësi e përpjekjeve të hoxhës së ndëruar në shpjegimin e meseleve të teuhidit, përhapjen e tyre, thirrjen në to dhe mbrojtjen e tyre. Ai ka shkruar më herët libra dhe shkresa në teuhid, e në veçanti në Teuhidin Uluhije (njësimin e Allahut në adhurim) dhe ajo që ka të bëj me të. Allahu e shpërbleftë me të mira për të gjithë këtë punë!

Në këtë libër, hoxha (Allahu e ruajt), shpjegoi dallimin në arsyetimin me injorancë ndërmjet mos kufrit të llojit të tagutit dhe arsyetimit me injorancë në disa lloje të tij dhe disa persona.

Kjo temë është shumë e rëndësishme dhe ka të bëj me meselën e kufrit në tagut, e që është shtylla më e madhe e fjalës së teuhidit (shehadetit), e në të cilën në kohën bashkëkohore ka rënë xhehli (injoranca), hutimi dhe përzierja.

Ai foli për devijimet e murxhive dhe havarixhëve në këtë bazë dhe tregoi për medh’hebin e selefit në të. Gjithashtu sqaroi rreth keqkuptimit (përzierjes) që ka rënë në rregullën “ Ai që nuk e bën kafirin-kafir, bëhet kafir”.
Allahu e shpërbleftë me të mira!

Pastaj shpjegoi rreth asaj që ndërlidhet me tagutat, të cilët përkatësohen si muslimanë, me çrast çështja e tyre iu është përzier shumë muslimanëve, ngase ata (tagutat) i shfaqin shumë prej simboleve (adhurimeve) të fesë. Kështu që disa prej tyre nuk i bënë tekfir, ose u ndalen ose dyshuan. Hoxha tregoi dhe sqaroi atë që ndërlidhet me meselën e tekfirit të tagutave dezertorë dhe tri rregullave që kanë të bëjnë me ta.

Meselën e fundit e konsideroj si me të rëndësishmen në këtë libër, me çrast i porosis muslimanët e në veçanti shebabet (rininë) në leximin dhe kuptimin e thellë të saj, për shkak të dobisë dhe domosdoshmerise të njohjës së saj.

Kjo është mirësia e Allahut, ia jep atij që do. Frikësojuni Allahut, e Allahu ju mëson juve

“E ata, të cilët luftuan për hir Tonë, Ne me siguri do t'i orientojmë rrugës për te Ne, e nuk ka dyshim se All-llahu është në krahun e bëmirësve.”. (Ankebut:69)

Salavatet dhe përshëndetjet qofshin mbi të dërguarin tonë,Muhamedin salAllahu alejhi ue selem dhe mbi shokët e tij.

E shkroi: Ali Ibn Hudejr El-Hudejr Allahu e ruajt.

Biografia e Dijetarit Ahmed Halidit (Allahu e liroftë)

Prejardhja e tij: Ai është Ebu Ahmed ibn Hamud ibn Muferexh ibn Hasim ibn Abdullah ibn Mutlak el Xheberi nga fisi Beni Halid, një fisi Beni Halid, një fis ky i njohur.

Lindja, rritja dhe fillimi i kërkimit të diturisë:

U lind në Kuvajt në vendin Xhulejb Esh-Shujuh në vitin 1389h.

E memorizoi Kuranin fisnik.

Poashtu librin " Kitabu Teuhid" të dijetarit Muhamed ibn Abdul Vehabit.

Librin " El Vasitije" të Ibn Tejmijes.

Librin "El-Bejkunije" dhe "El- Usul min Ilmul Usul" të Shejh Uthejminit.

Librin "El-Uxhrumije" , librin "Nuhbetul fikër" të dijetarit Hafidh ibn Haxherit.

Librin "Bulugu el Meram" të Ibn Haxherit kapitullin e taharës (pastertisë) nga libri "Sunenu Ebi Davud".

Librin "El-lu'lu vel merxhan fima ittefeka alejhi shejhan" dhe një numer të madh të haditheve nga "Sahihul El Buhari" dhe librin "Umdetul Fikh" të Ibn Kudames në medhhebin Hambeli.

Në vitin 1413h. u shpërngul nga Kuvajti për në Medinën e të dërguarit, e pastaj u transferua në "Kajretul ulja", ku jetoj me farefisin e tij. Në vitin 1421 h të muajit Dhulkade u transferua në "Ahsa" dhe qëndroi aty.

Dijetarët tek të cilët mësoi:

1.Ka mësuar librin "Shpjegimi i Vasitijes" tek dijetari dhe Muftiu i " Ahsas" , dijetari Abdul Aziz Jahja ibn Jahja el Hanbeli.
Nga dijetari Feuzani "Tahavije", librin " Thelbi i fesë dhe shtylla e saj ", librin "Katër bazat" librin " Zbulimi i dyshimeve në Teuhid",
Librin " mufid el mustefid" shkresên në kuptimin e fjalës " La ilahe il Allah".
Të gjitha këto libra të dijetarit të madh Muhammed ibn Abdul Vehabit.Pastaj shkresen në kuptimin e fjalēs "La ilahe ilAllah" të dijetarit Sulejman ibn Sehman, librin "Tekfiri konkret" të shejh is'haj Alu Shejh, librin " Gjykimi i Islamit për miqësimin e mushrikëve" të shejh Sulejman ibn Abdullah Alu Shejh, librin " Hashijetu li usulu thalathe", nga Abdurrahman ibn Kasim, shkresën e Kemaludin el-Bagdadiut el Hanbeli në usulu fikh, shpjegimin e Bejkunijes dhe " Revdatu Mureba" në medhhebin hanbeli dhe e lexoi para tij poemën e tij në akide e titulluar " El-ula mendhumeti".

2. Para dijetarit Ibrahim ibn Muhamed ibn Sad El Husejn e mësoi librin " Ibtal Et-tendid fi sherh kitab Teuhid" librin " Sebilu nexhat vel fekak" të dijetarit Hamd ibn Atik, librat "Evtheku ura-el-Iman" dhe "Hukmu muvalat ehlul ishrak" të dijetarit Sulejman ibn Abdulla Alu Shejh, librin " Mufid el Mustefid" të dijetarit Muhamed ibn Abdul Vehabit librin "Tekfirul Muajen" të dijetarit Is'hak ibn Abdurrahman ibn Hasen, librin " Sherhu Aslu Din ve kaidetihi", librin " Merad el adhb ezelali" të dijetarit Abdurrahman ibn Hasen Alu Shejh, librin " Tahkim el kavanin el vadije" të dijetarit Muhamed ibn Ibrahim, librin " Ul Ubudije vel Intisar li hizbilah el muvehidijne" të dijetarit Eba Betinit dhe librin " Esbabu nexhati seul min sejfil meslul" nga disa dijetar të Nexhdit.

3.Allahu ia mundësoi që para dijetarit dhe muxhahidit Hamad ibn Ris Err-Rris ta lexon librin " Tahkim el kavanin el vadije" të dijetarit Muhamed Ibn Ibrahim dhe " Site mevadi min Sire" të dijetarit Muhamed ibn Abdul Vehabit.

4.Para dijetarit dhe muxhahidit Ali ibn Hudejr el-Hudejr e lexoi " Shkresen në kuptimin e tagutit" të dijetarit Muhamed ibn Abdul Vehabit, librin "Takriratu fi Aslu din" të Shejh Muhamed ibn Abdul Vehabit, librin " Hukumu muvalat ehlul ishrak" të dijetarit Sulejman ibn Abdullah. Pastaj i ka lexuar disa libra para këtij dijetari.Prej tyre:"Kavaid el-Erbea", "Shirkul Ekber", " Bid'a ", "Xhuzi el xhehl vel iltibasul hal " dhe "Xhuzi aslu dinul islam".

5. Para dijetarit Abdul Aziz ibn Ani Es-Sa'dun El-Kurejshi e lexoi librin e Imam Ahmedit " Err-Rredu Alel Xhehmije ve zenadika" dhe librin " Nakd ala bisher el murejsiu" nga dijetari Ibn Othman ibn Seid Darimi.Gjitjashtu "Sherhu kitabu teuhid min sahih el buhari" nga Gunejmani dhe pjesën e parë të librit " Mearixhul Kabul" të dijetarit Hafidh Ahmed El-Hakemi etj.

6.Para dijetarit Abdurrahman ibn Tala Esh-Shemeri e lexoi " El-Udetu fi sherhi umde", " Irshad li marifeti el ahkam" , "El kavaid el usul el xhamiatu vel furuk", " Etekasim El-Bedi'a Enafiatu" nga Shejh Sa'di. Pastaj librin " El-ihkam fi usul el ahkam". Pastaj " Hashijetu Rrahbije fil feraid" të dijetarit Abdurrahman ibn Kasim, "El-Hanbeli dhe Tuhfetul Ahvedhi" të shpjegimit të Tirmidhiut, prej vellimit të parë deri tek ai i gjashti, librin " Kitabul istidhkar" të Ibn Abdul Berrit, tefsirin e Ibn Kethirit, librin "Garibul Kuran", "Xhuzi min mushkelil Kuran" të dijetarit Ibn Kutejbes, librin "Nasih vel Mensuh" të dijetarit Hebetullah ibn Selamete el Makri ", librin " El fusul fi usul Et-tefsir" nga Tajari, librin " Sherh ibn akil alel elfije", librin

" Sherh Verekat" të dijetarit Abdullah Fevzan. E mësoi përmendsh " Bulug el meram" dhe " Fikhu lugat" nga Thalebiu.

7.Disa libra i lexoi edhe para diaa nxënësve të dijes. Prej tyre: Abdullah ibn dhijab ibn Xhurani. Pastaj shpjegimin e " Melhatul i'rab", "Tuhfetu senije fi el mukadime el uxhrumije" të Muhi Dinit, "Katru neda" të Ibn Hishamit dhe vëllimin e parë të shpjegimit të Ibn Akilit në " Elfije" dhe të tjera.

Shkrimet dhe veprat e tij:

Shejhu i ka shkruar disa libra:

1.Et-Tibjan lima vekea fi davabit mensuben li ehli suneh bila burhan.

2.Inxhah haxhetu sail fi ehemi mesail (Libër në Teuhid e përkthyer në gjuhën shqipe)

3. El ijadah ve tebijn fi hukmi men sheke ev tevekafe fi kufri badu tavagit el murtedin (e perkthyer në shqip)

4.Et-Tenbihat ala ma fi kelami Err-rris minel veratat vel aglutat.
5.El Keshfu ve tebjin fi sherh aslu din (musvede).

6.Ka dhënë disa komente të "Risaletu tekfiril muajjen" të dijetarit Is'hak , të "El udhër bil xhehli" të dijetarit Abdullah eba Betini, të libri "Delail" të

dijetarit Sulejman ibn Abdullah dhe të libri "Sebilu nexhat" të dijetarit Hamd ibn Atik.

7.Ka shkruar librin " Hukmu Err-Rafida (musevede)

8.Ijdah Ed-Delail vel mesail fi sherh inxhah haxhetu sail.

9.Ed-Dureru nekije fi sherh mendhumetul bejkunije.

10. Ukudul xhevahir El-Menthure fi sherh el Ali el mendhumetu fi itikadi ek firkatu el merhumetu.

11. Ka shkruar së bashku me disa dijetarë dhe nxënës të dijës disa prej temave të teuhidit si "Ngritja e argumentit" , "Shpjegimi i Teuhidit", "Meselja e gjykimit" dhe ajo që ka të bëjë me këto tema.

12. Ka mbajtur ligjerata (derse) në akide, teuhid, fikh, tefsir, gjuhë, gramatikë, shkencën e hadithit. E ka komentuar tri herë radhazi librin " Kitabu Teuhid" të Muhames ibn Abdul Vehabit dhe ka vazhduar duke ua shpjeguar nxënësve të dijës derisa është burgosur.Gjithashtu ka shpjeguar librin "Mearixhul Kabul" të Hafidh el Hakemiut dhe librat e dijetarëve të Nexhdit.

Gjatë gjithë kohës i lexon librat e dijetarëve të Nexhdit në shtëpi në udhëtim, dhe librin "Minhaxh salikin" të shejh Sadit dhe librin "Sherhu bejkunine".

I kam lexuar librat e Shejhut, prej tyre" inhaxhu haxheti sail" .Po ashtu e lam lexuar pesë herë shpjegimin e "Bejkunies" dhe të tjerat. I ka mbajtur disa kurse të dijës dhe u ka ndihmuar muzhahidave në luftimin e pabesimtarëve dhe munafikeve.Shejhi vazhdon kërkimin e dijës dhe leximin e librave para dijetarëve deri në këtē moment që po i shkruajmë kēta rreshta dhe thotē:

"Vazhdojmë në kërkimin e dijës pa pushuar".

Prej angazhimeve të tij janē kujdesi ndaj thelbit të fesë (fjalës La ilahe ilAllah) , teuhidit, dhe në çdo mexhlis që shkon flet pēr teuhidin dhe shpjegimin e tij. Kësisoj shumë nxënës të dijës kanē përfituar, pa i përjashtuar edhe dijetarët, e në veçanti në meselët tē cilat u janë tubulluar nxënësve të dijës, siç janë : Meselja e ngritjës së argumentit dhe kuptimit të tij, meselët e " Esmave ve Ahkameve" dhe ajo që nderlidhet me to".
Këto mesele kanë qenë të huaj (të panjohura) tek shumica, ndërsa shejhu i ka ripërtrirë dhe nëpërmjet tij Allahu i ka ngjallur ato.
Shejhu në këtë përpjekje është sikurse shiu i cili në çdo vend që bie bën që të mbinë bimë të reja. E lus Allahun që t'i bën hise në fjalët e të dërguarit salAllahu alejhi ue selem:
"Kush vepron në Islam një vepër të mirë do ta ketë shpërblimin e atyre që e pasojnë atë" (muslimi) dhe hadithi tjetër:" Allahu në çdo 100 vjet dërgon një njëri, i cili ua ripërtrinë çështjet e fesë". (Shejh albani thote hadithi sahih)

Lavdatat e dijetarëve për të:

Shejhun e kanë lavdëruar shumë dijetarë.Prej tyre:

1.Dijetari, shejhu i madh i kohës Hamud Ukla Esh-Shuajbi (Allahu e mëshiroftë) kur u pyet për të tha:

"Ai është dijetar i specializuar"

2.Dijetari Abdullah Gunejmani (Allahu e ruajtë) në parathënien e librit "Tibjan" tha: "Vëllau ynë Ahmed Halidi nuk ka ardhur me risi, por e ka ndjekur rrugën e pasuesve të hakut.Është përpjekur dhe ka bërë mund për nxjerrjën e së vërtetës, duke i demantuar dyshimet. Allahu e shpërbleftë, ia shtoftë dijën dhe vazhdimin në atë që ka urdhëruar Allahu.

Gjithashtu kur e ka lexuar librin e tij " Inxhah haxhetu sail fie hemi mesail" ka thënë: "Është mirë që të nxirret si tekst (dhe të mesohet përmendsh).Ky liber është e përkthyer në gjuhen shqipe me titull:

Kënaqja e nevojës së atij i cili pyet për çështjet me të rëndësishmë.

3.Ka thënë dijetari Ibrahim Husejn (Allahu e mëshiroftë) pasiqë i lëxoi disa nga librat e tij: " T'u lehtësoftë rruga e dijes o Eba Mundhir.Nuk je çfarëdo nxënësi i dijës. Allahu të dhashtë sukses dhe ta shtoftë dijen".

4.Ka thënë dijetari Abdul Aziz Jahja (Allahu e mëshiroftë) kur është pyetur për të:

"Ka diapazon të madh të dijës, e në veçanti në librat e dijetarëve të Nexhdit,derisa edhe studiuesit në universitete nuk janë të përpikt sikurse Ahmed Halidi. Poashtu ka thënë në lavdërimin e tij;

"Kupton shpejt dhe është shum i mençur dhe "Atë e gjenë në detse dhe hallka te dijês"

5.Dijetari Ali Hudejr (Allahu e ruajt) duke e lavdëruar tha:
“Dijetari Ahmed Hamud El-Halidi është prej dijetarëve me të mirë që kam njohur. Allahu e ka furnizuar me largpamësi në të kuptuar në diturinë e teuhidit, akidës dhe lëmive të tjera. Jam kujdesur çdo herë t’i lexoj shkrimet dhe veprat e tij për shkak të dobive që i ka nxjerrë në to, dhe kam pëfituar shumë prej tyre”.

Ia kam dhënë disa prej librave të mia për shqyrtimin e tyre para se të dalin në botimin dhe kjo ishte nga mirësitë e Allahut që ia dhuron atij që do. Ajo që dallohet shejhu (Allahu i dashtë sukses) është njohja e bazave dhe shpjegimi i dijës duke e kthyer atë në baza dhe duke e sjellur dijën nga kapitujt e vërtetë të dijës. Gjithashtu kujdesi i tij i madh që ta sjell argumentin nga Kurani dhe suneti, fjalët e sahabëve, selefëve dhe mos shmangia prej tyre. I këshilloj vëllezërit muslimanë në leximin e librave të tij dhe përfitimin pre tyre. Gjithashtu ka thënë: “Ai është i mbushur me urtësi”.

Përgatiti nxënësi i tij: Abdullah ibn Muhammed ibn Fehid Ed-Devseri

7/29/1423

Ahsa-El-Hufuf

Bismilahi Rrahmani Rrahim

Parathënie

Falënderimi i takon Allahut, Pronarit të çdo gjëje, Zotit të Plotëfuqishëm i Cili në librin e Tij tha: **“Ne dërguam në çdo popull të dërguar që t’u thonë: “Adhuroni vetëm Allahun, e largojuni tagutit!” (Nahl:36).**

Dëshmoj se nuk ka të adhuruar me meritë pos Allahut, i Cili nuk ka shok, dëshmi e njësusit deri në Ditën e Kijametit. Dërgoj salavate dhe selame për udhëheqësin e muxhahidave modelin e njësuesve, Muhamedin të birin e Abdullahut, mbi familjën dhe shokët e tij, ata që i pasuan dhe e ndjekin rrugën e tij deri në Ditën e Gjykimit.

Më pastaj:

Këtë shkresë të shkurtër e paraqes myzhde për besimtarët, kënaqësi për vëllezërit të cilët dëshirojnë përfitimin e diturisë, e në veçanti në meselën e tagutit dhe ajo që ndërlidhet me të prej meselëve degëzuese.Ne të treguam definicionin e tagutit, rregullat dhe bazat e tij, dallimin ndërmjet formës së mohimit të tagutit me logjikë (sikurse njeriu, shejtani etj..) dhe tagutit të palogjikshëm (sikurse guri, pema,dielli,hëna etj), si dhe ajo që ndërlidhet me të prej arsyetimit me injorancë në dallimin të mos tekfirit në përgjithësi të llojit të tagutit dhe disa llojeve të tij.

Pastaj kemi folur për gjykimin e hyrjës në parlamentin e tagutit ose kandidimi për deputet. Deshëm ta nxjerrim këtë për vëllezërit në mënyrë që të përhapet dobia, ose ndoshta nxënësi i dijës e arrinë kërkimin për këtë mesele, ngase këto mesele janë mesele të gurbetit (të huaja, të panjohura) në këtë kohë. Vetëm nga Allahu kërkojmë ndihmë!

Nëse do Allahu do të vazhdojmë në nxjerrjën e meselës që ka të bëj me gjykimin, nëse nuk na del ndonjë pengesë. E lus Allahun që të ma përmirëson nijetin tim, të na largon nga ne dhe nga vëllezërit çdo të keqe dhe fatkeqësi, ta ndihmon fenë dhe ushtrinë e Tij, ta bën fjalën e Tij me të lartën dhe fjalën e atyre që e mohuan si me të ultën.

I dërgoj salavate dhe selame krijesës me të mirë të njerëzimit, Muhamedit salAllahu alejhi ue selem.

Kapitulli i Parë

Obligueshmëria e dallimit të arsyetimit me injorancë të mos tekfirit të tagutit dhe mosnjohjes së disa prej llojeve të tij.

Tema e parë**: DEFINICIONI I TAGUTIT**

Definicioni i Tagutit: Kjo fjalë është e marrur nga fjala “taga” që do të thotë: teprim, tejkalim i kufirit. Thotë Allahu i Madhëruar: **“A i vure re ata që mendojnë se besuan atë që të zbriti ty, dhe atë që zbriti para teje, se si dëshirojnë që mes tyre të gjykojë Taguti, e duke qenë se janë të**

urdhëruar që të mos e besojnë atë. E djalli dëshiron t'i humbë në pafundësi”. (Nisa:60)

E kujdestarë të atyre që nuk besuan janë tagutat që i nxjerrin ata prej drite e i hudhin në errësira. (Bekare:257)

Ndërkaq, ata që u larguan prej adhurimit të tagutave dhe iu drejtuan All-llahut, ata kanë gëzim të madh, e ti përgëzoji pra robërit e Mi! (Zumer:17)

-Ka thënë Lejthi, Ebu Ubejde, Kisai dhe shumica e dijetarëve të gjuhës se taguti është: **Ai që adhurohet përveç Allahut.**

-Ka thënë Xhevheriu: Taguti është: **Falltori, shejtani dhe çdo prijës që shpie në humbje.**

-Ka thënë Maliku dhe të tjerët prej selefëve dhe halefëve (dijetarëve të më vonshëm): **Çdo kush që adhurohet përveç Allahut quhet tagut.**

-Ka thënë Omer Ibn Hatabi, Ibn Abasi (radiAllahu anhuma) dhe shumë prej komentatorëve të Kuranit se **tagut quhet shejtani.**

Për këtë Ibn Kethiri (Allahu e mëshiroftë) ka thënë së është mendim shumë i fortë, ngase e përfshinë tërë atë në të cilën gjindeshin njerëzit e kohës së injorancës (xhahilijetit); prej adhurimit të idhujve, gjykimi tek ta dhe kërkimi i ndihmës prej tyre.

-Ka thënë Vahidiu (Allahu e mëshiroftë) tek fjala e Allahut të Madhëruar: **“"A nuk u vure re atyre që iu është dhënë pjesë nga libri? Besojnë idhuj e**

taguta dhe për ata që nuk besuan thonë: "Këta janë në rrugë më të drejtë, se ata që besuan! (Nisa:51). Çdo kush që adhurohet përveç Allahut është xhibt dhe tagut.

-Transmeton Atije se Ibn Abasi (radiAllahu anhuma) ka thënë: Xhibt janë idhujt, kurse tagutat përkthyesit e idhujve të cilët i kishin në duart e tyre ku e shprehnin gënjeshrën ndaj tyre për t'i devijuar njerëzit.

-Kurse në një transmetim tjetër nga Valibiu tha: Xhibti është falltori kurse tagut-magjistari.

-Kanë thënë disa prej selefëve në komentin e fjalës së Allahut të Madhëruar:

"...**Besojnë në xhibt e taguta..."** (Nisa:51), se ai është Ka'b ibn Eshref, e disa thanë se është Hajij Ibn Ahteb. Ata të dy e merituan këtë emërtim për shkak se ishin koka në devijim, arrogantë në teprim, prijës në devijimin e njerëzve, dhe për shkak të bindjës se çifutëve ndaj tyre në mëkat ndaj Allahut. Prandaj çdonjëri që vepron këtë lloj-ai quhet tagut.

-Ka thënë Ibn Kethiri (Allahu e mëshiroftë) në komentin e fjalës së Allahut të Madhëruar:"... **se si dëshirojnë që mes tyre të gjykoj taguti.."** (Nisa:60), se ajeti është i përgjithshëm për të gjithë dhe paralajmërim për çdonjërin që largohet nga Kurani dhe Suneti dhe gjykon tek dikush tjetër në të kotën. Kjo është për qëllim me fjalën tagut.

-Ajo që përfitohet (kuptohet) prej të gjitha fjalëve të dijetarëve është se emri tagut përfshinë:

-Çdo të adhuruar përveç Allahut, çdo prijës në devijim i cili bën thirrje në të kotën.

-Ata që i vendosin për gjykatës në mes tyre me ligjet e injorancës (ligjet e fabrikuara nga njerëzit) të cilat e kundërshtojnë gjykimin e Allahut dhe të dërguarit të Tij.

-Gjithashtu e përfshinë falltorin dhe magjistarin, dervishët, adhuruesit e varreve dhe të tjerëve, të cilët i gënjejnë pasuesit e tyre me përralla dhe devijime të injorancës, se gjoja pronarët e këtyre varreve do t'ua kryejn nevojat të cilat ua drejtojnë. Ata kësisoj i gënjejnë duke u thënë se filani,pronari në filan varrin ka bërë këtë dhe këtë prej gënjeshtrave që janë vepra të shejtanëve që i inspirojnë pasuesit e tyre- se ai është i cili ua ka kryer nevojën e tyre, ku me këtë ata i fusin në shirkun e madh dhe llojëve të tij. Burimi i të gjitha këtyre dhe më i madh i tyre është shejtani, e që është taguti me i madh. Këtë e tha dijetari i madh Abdulla ibn Abdurrahman, i njohur si Eba Betin (Allahu e mëshiroftë)-Mexhmuatu Teuhid, 1/171

Ka thënë hoxha i komentatorëve të Kuranit, Imam Taberiu (Allahu e mëshiroftë) se tagut është çdo kush që adhurohet përveç Allahut, çoftë me forcë ndaj tij ose me bindje ndaj robërve në atë që e ka ndaluar Allahu, çoftë ky njeri, shejtan, idhull, statuj ose kushdo tjetër.

Tema e dytë: Përmendja e kokave të Tagutit dhe se bazat e tij janë tri

Ka thënë shejh Muhammed ibn Abdul Vehabi (Allahu e mëshiroftë):**Taguti** është i përgjithshëm në çdo gjë që adhurohet përveç Allahut. Pra çdo gjë që

adhurohet përveç Allahut. Pra çdo gjë që adhurohet përveç Allahut dhe pajtohet me atë adhurim që ia bën i adhuruari ose i pasuari ose ai që i bindet dikujt tjetër përveç Allahut dhe të dërguarit të Tij-ai është **tagut.**

Tagutat janë të shumtë, mirëpo kokat e tyre janë pesë:

1. Shejtani i cili thërret që t'i bëhet ibadet dikujt tjetër pos All-llahut. Argument për këtë është fjala e All-llahut**: *"O bijtë e Ademit, a nuk ju dërgova porosinë që mos ta adhuroni Shejtanin, se me të vërtetë ai është armiku i juaj i vërtetë !?"*** (Jasinë, 60).
2. Gjykatësi i padrejtë (tiran) i cili i e ndryshon gjykimin e Allahut. Argument për këtë është fjala e All-llahut***: "A i vure re ata që supozojnë se besuan në atë që të zbriti ty dhe në atë që ka zbritur para teje, se si dëshirojnë që mes tyre të gjykoj Taguti, e duke qenë të urdhëruar që të mos besojnë në të*** *(të bejnë kufër në Tagut)**. E shejtani dëshiron që t'i humb në një humbje të largët ".*** (en Nisa 60).
3. Ai që nuk gjykon me atë që e ka zbritur All-llahu. Argument për këtë është fjala e All-llahut: ***"Dhe kush nuk gjykon me atë që ka zbritur All-llahu ata janë qafira".*** (el Maide 44).
4. Ai i cili pretendon se e din të fshehtën përveç All-llahut. Argument për këtë është fjala e All-llahut: ***"Ai*** *(All-llahu)****është që e din të fshehtën, por fshehtësinë e vet nuk ia zbulon askujt. Në përjashtim të ndonjë të dërguari që Ai don. Ai me të vërtetë vë roje para dhe prapa tij*** *(kur i shpall fshehtësitë)****".*** (el Xhinn 26-27). Dhe fjala e Tij: ***"Vetëm tek Ai janë çelësat e fshehtësisë, atë*** *(fshehtësinë)* ***nuk e din askush pos Tij. Ai din çka ka në tokë dhe çka ka në det, Ai e din për çdo gjeth që bie dhe s'ka kokërr në thellësi të tokës, s'ka të njomë e s'ka të thatë që nuk është*** *(e shënuar)* ***në Librin e qartë."*** (el En'amë 59).
5. Ai që adhurohet pos All-llahut dhe është i kënaqur me këtë adhurim që i bëhet. Argument për këtë është fjala e All-llahut*:* ***"Dhe kush thotë prej tyre:***

”Unë jam zot pos Tij”, ndëshkimi për të është Xhehenemi. Kështu Ne i ndëshkojmë zullumqarët”. (el Enbija 29) Mexhmuatu Teuhid 1/14

Fjala më e mirë që është thënë rreth kësaj është fjala e Ibn Kajimit (Allahu e mëshiroftë) kur ka thënë:**Tagut** është tërë ajo që robi i tejkalon kufijtë e tij, qoftë në adhurim, bindje apo nënshtrim.

Tagut konsiderohen: Të gjithë ata që nuk gjykojnë tek Allahu dhe i dërguari i Tij, ose e adhurojnë atë përveç Allahut, ose iu binden atij në kundërshtim me udhëzim e Allahut, ose i binden në atë e që nuk e dinë se është bindje vetëm ndaj Allahut. Këta janë tagutat e njerëzimiy, ku nëse i mediton ata dhe veprimet e njerëzve me ta i sheh se shumica i janë shmangur adhurimit të Allahut dhe kanë dalur në adhurimin e tagutit. Ata kanë dalur ndaj bindjës dhe pasimit të të dërguarit të Tij. Rezultati i kësaj është se tagutat janë rei lloje: **Taguti i gjykimit, taguti i adhurimit** dhe **taguti i bindjes.** Qëllimi ynë këtu është **taguti i gjykimit** me atë që nuk e ka zbritur Allahu, ngase shumica e atyre që përkatësohen si muslimanë gjykojnë me adetet (zakonet) e prindërve të tyre dhe e quajnë hak, ndërsa ai vetë është taguti për të cilin Allahu ka urdhëruar t’i largohemi.

Taguti është emër i llojit: Me kuptim se shprehja tagut lejohet emërtimi dhe përdorimi i tij për secilin lloj të llojeve të tij. Emërtimi me të lejohet për çdo përson prej llojeve të tij si falltori, astrologu, magjistari, gjykatësi me atë që nuk e ka zbritur Allahu, zëvendësuesi i sheriatit të Allahut, thirrësi në adhurim të dikujt tjetër pos Allahut dhe çdo kokë në devijim. Koka e të gjithë këtyre është shejtani.

Tema e tretë: Njeriu nuk konsiderohet musliman përveçse me mohimin e të gjitha llojeve të tagutave

Këtu e kemi një rregull të përgjithshme që duhet të tërheqim vërejtjën rreth saj. Kjo rregull është: Është detyrë për njeriun mohimi i të gjithë llojeve të tagutave përndryshe nuk plotësohet mbrojtja e gjakut, nderit dhe pasurisë përveçse me të, edhe nëse nuk i njeh personat dhe nuk i sheh individët kur ai (taguti) është prej atyre që e beson adhurimin e dikujt tjetër pos Allahut.Thotë Imam El-Muxhedid Muhammed ibn Abdul Vehab (Allahu e mëshiroftë): " Dije Allahu të mëshiroftë, se gjëja e parë që ua bëri obligim Allahu pasardhësve të Ademit është mohimi i tagutit dhe besimi në Allahun. Thotë Allahu Madhëruar: **"Ne dërguam në çdo popull të dërguar që t'u thonë: "Adhuroni vetëm All-llahun, e largojuni tagutit (adhurimit të tyre)!" (Nahl:36)**

Forma e mohimit të tagutit bëhët: Duke e besuar kotësinë e adhurimit të dikujt tjetër pos Allahut, ta distancosh atë, ta urresh atë, t'i urresh ithtarët e tij dhe armiqësosh ata, t'i duash të sinqertit dhe t'i miqësosh ata, t'i urresh mushrikët dhe t'i armiqësosh ata. Kjo është feja e Ibrahimit **" E kush largohet prej fesë së Ibrahimit përveç atij që e poshtron vetveten."(**Bekare:130**)**

Ky është shembulli për të cilin tregoi Allahu i Madhëruar: **"Ju e keni shembullin më të mirë te Ibrahimi dhe te ata që ishin me të, kur i thanë popullit të vet: "Ne tërhiqemi prej jush dhe prej asaj që adhuroni, pos All-llahut, nuk besojnë tuajën, prandaj ndërmjet nesh e jush është e hapët armiqësia e urrejtja derisa ta besoni vetëm All-llahun, Një!" (Nuk e keni shembull) Me përjashtim të fjalës së Ibrahimit thënë babait të vet: "Unë do të kërkoj falje për ty, po unë nuk kam në dorë asgjë për**

ty te All-llahu!" Zoti ynë, vetëm Ty të jemi mbështetur, vetëm nga Ti jemi të kthyer dhe vetëm te Ti është e ardhmja!" (Mumtehine:4)

Dije se njeriu nuk bëhet musliman përveçse pasi ta mohon tagutin. Argument është fjala e Allahut të Madhëruar:"... **Është sqaruar e vërteta nga e kota. E kush e mohon tagutin e i beson All-llahut, ai është kapur për lidhjen më të fortë, e cila nuk ka këputje.** (Bekare:256)

"**E vërteta"** është feja e Muhamedit ndërsa e **"kota"** është feja e Ebu Xhehlit kurse, "**lidhja më e fortë"** është fjala " La ilahe il-lAllah ", e cila në vete përmban mohimin e të gjitha llojeve të adhurimit për dikë tjetër pos Allahut, dhe pohimin se të gjitha llojet e adhurimit janë vetëm për Allahun, i cili nuk ka ortak. (Mexhuatu, 1/4)

Muxhedidi Shejh Alame Sulejman Ibn Sehman (Allahu e mëshiroftë): "Këto fjalë janë në shpjegimin e tagutit dhe obligueshmerinë e distancimit prej tij. Thotë Allahu i Madhëruar:"... **Është sqaruar e vërteta nga e kota. E kush e mohon tagutin e i beson All-llahut, ai është kapur për lidhjen më të fortë, e cila nuk ka këputje. Allahu është dëgjues i dijshëm."**(Bekare:256)

Allahu tregoi se ai i cili është i kapur në lidhjen me të fortë është <u>mohues i tagutit.</u> Allahu e parapriu mohimin në tagut para besimit në Të, ngase dikush mund të pretendon besimin në Të mirëpo nuk distancohet prej tagutit. Kështu që pretendimi i tij është gënjeshtër. Thotë Allahu i madhëruar: "**"Ne dërguam në çdo popull të dërguar që t'u thonë: "Adhuroni vetëm All-llahun, e largojuni djajve (adhurimit të tyre)!"** (Nahl:36) **Nëse ti (Muhammed) përpiqesh për t'i vënë në rrugë të drejtë ata, (dije se) All-llahu nuk e udhëzon atë që e ka humbur, dhe për ata nuk ka ndihmëtar.** (Nahl:37)

Allahu tregoi se të gjithë të dërguarit janë dërguar për ta mohuar tagutin. Kështu që ai i cili nuk distancohet nga taguti është kundërshtar i të gjithë pejgamberëve. Thotë Allahu i Madhëruar: **" Ndërkaq, ata që u larguan**

prej adhurimit të tagutave dhe iu drejtuan All-llahut, ata kanë gëzim të madh, e ti përgëzoji pra robërit e Mi! (Zumer:17).

Këto ajete janë argument për distancimin nga taguti me të gjitha llojet.Qëllimi me distancim nga taguti është: Urrejtja, armiqësia me zemër dhe të folurit kundër tij dhe të keqës së tij, shkatërrimi i tij me dorë sipas mundësisë dhe largimi prej tij. Ai që pretendon distancimin nga taguti dhe nuk i bën këto nuk është i sinqertë. (Dureru senije, 10/502)

Pra ajeti “... **Është sqaruar e vërteta nga e kota. E kush e mohon tagutin e i beson All-llahut, ai është kapur për lidhjen më të fortë, e cila nuk ka këputje.”** (Bekare:256), argumenton se njeriu nuk është i kapur në fjalën “La ilahe il-lAllah “ përveçse nëse e mohon tagutin. Kjo fjalë është fjala më e fortë e cila nuk ka shkeputje dhe ai që nuk e beson këtë nuk është musliman, ngase nuk është kapur në fjalën “ La ilahe il-lAllah”.Prandaj meditoje atë që të shpeton nga dënimi i Allahut, e që është realizimi i fjalës “ La ilahe il-lAllah” (me mohim dhe pohim).

Muxhedidi i dytë shejh Abdurrahman hasen Alu Shejh (Allahu e mëshiroftë) në librin “ Dureru senije, 11/263”) thotë në shpjegimin e hadithit:

“*Kush thotë “La ilahe ilAllah dhe e mohon atë që adhurohet krahas Allahut, e ka të mbrojtur gjakun dhe pasurinë, kurse llogaria e tij mbetet të Allahu”.*

(Transmeton Muslimi)

Ky hadith është me madhështori në shpjegimin e kuptimit të fjalës “ La ilahe il-lAllah”, ngase nuk e bëri kusht shqiptimin e saj që t’i mbrohet gjaku dhe pasuria dhe as njohjen e kuptimit të saj me gjithë shqiptimin e as pranimin e saj, e as atë që ky nuk adhuron dikë tjetër pos Allahut. **Bile nuk e ka të mbrojtur gjakun dhe pasurinë e tij derisa t’ia shton këtyre edhe mohimin e asaj që adhurohet krahas Allahut.** Prandaj nëse dyshon ose ndalet nga kjo nuk i mbrohet gjaku dhe pasuria. **Ah, çfarë mesele**

madhështore është kjo për atë që e mediton dhe çfarë sqarimi i argumentit që ia këput fjalët çdo kundërshtari.

Dijetari Abdullah ibn Batini (Allahu e mëshiroftë) tha: " Nëse njeriu i pranon këto veprime të cilat bëhen tek varrezat dhe në vende të tjera (prej adhurimieve të të vdekurve dhe atyre që nuk janë prezent), këto janë shirk dhe lajthitje. Ai që i kundërshton është në të vërtetën, ndërsa ai që ua zbukuron dhe thirrë në të është më i keq sesa adhuruesi i tyre. Ai që i kundërshton është në të vërtetën, ngase kjo është për qëllim mohimi i tagutit dhe mohimi i atij që adhurohet përveç Allahut.Nëse ai e kupton se këto gjëra dhe të tjera prej llojeve të adhurimit bëhen vetëm për Allahun dhe se nuk lejohen për dikë tjetër çoftë melek i afërt, pejgamber, e mos të flasim për dikë tjetër. Kjo është e vërteta e besimit në Allahun dhe mohimit të dikujt tjetër që adhurohet pos Tij. Ka thënë i dërguari sal'Allahu alejhi ue selem: *" Kush thotë 'La ilahe ilAllah' dhe e mohon atë që adhurohet krahas Allahut, e ka të mbrojtur gjakun dhe pasurinë, kurse llogaria e tij mbetët të Allahu i Madhëruar".* (Muslimi)

Është obligim për secilin mësimi me argumente i teuhidit dhe shtyllave të Islamit, dhe nuk lejohet taklidi (pasimi i verbër).Kurse sa i përket atij që nuk i njeh argumentët; nëse është nga ata që e beson njësimin e Allahut në krijim, sundim dhe zotërim dhe shpalljen e të dërguarit salAllahu alejhi ue selem, dhe se këto gjëra veprohen, teqët janë prej shirkut, të kota dhe të devijuara. Nëse e beson këtë pa dyshuar aspak ai konsiderohet musliman, edhe nëse nuk e di argumentin, ngase shumica prej muslimanëve edhe nëse ua thua argumentin nuk e kuptojnë domethënien e tij.

E ka përmendur Imam Neveviu (Allahu e mëshiroftë) në shpjegimin e "Sahihut Muslim" të hadithi i Daman ibn Thalebës se ka thënë; " Ka thënë: Ebu Amër ibn Salah se në të ka argument për atë që beson (pa dyshuar aspak) dhe kjo është në kundërshtim me atë që anuan mu'tezilitë.

(Dureru senije, 10/408-409)

Ka thënë Ibn Hubejre (Allahu e mëshiroftë) në “ Islah”: “ Dëshmia “ La ilahe il-laAllah” kërkon që dëshmuesi i sa ta dëshmon me dituri se s’ka të adhuruar tjetër me meritë pos Allahut “**Atëherë, dije se nuk ka të adhuruar me meritë tjetër pos Allahut”.** (Muhammed:19). Duhet që shqiptuesi i saj të jetë i ditur. Allahu duke e sqaruar këtë situatë; se në momentin kur ai që e shqipton këtë të vërtetë duke mos e kuptuar (ditur) çka është duke shqiptuar-ai nuk arrinë sinqeritetin dhe vërtetësinë e atij që e shqipton duke e ditur: **“...përveç kush dëshmoi të vërtetën, e ata e dinë”.**(Zuhruf:86). Pra është detyrë veçimi i Allahut me adhurim, dhe çdo gjë që u tha e tregon hadithi më lartë. Kur thua “La ilahe il-lAllah” përfshinë shqiptimin se askush tjetër nuk e meriton adhurimin. Ajo kërkon veçimin e Allahut me adhurim, pa i bërë shok, dhe përmbledh nën këtë mohimin e tagutit dhe besimin në Allahun. Ti kur e kundërshton adhurimin e dikujt tjetër dhe e pohon adhurimin vetëm për Allahun je nga ata që e mohon tagutin dhe e beson Allahun.

Dijetari Hafidh El-Hakemi (Allahu e mëshiroftë) kur foli për kushtet e fjalës “La ilahe il-lAllah” ka thënë:

“Kuptimi që kihet për qëllim në këto kushte nuk është thjeshtë që t’i numërosh dhe t’i mbash mend ato. Sa shpesh ndodhë që një njeri i thjeshtë i mbledh ato të gjitha e kapet pas tyre, por kur vjen puna dhe e pyet atë që t’i numëroj ato, ai nuk është i aftë ta bëjë këtë. Sa shpesh ndodhë që një person i mëson përmendësh ato duke i shprehur, porse ai del prej atyre me shpejtësinë e shtizës.Dhe i sheh këta njerëz duke vepruar shumë gjëra të cilat i bëjnë të pavlefshme këto kushte. Udhëzimi është në dorë të Allahut.

(Mearixhul Kabul,2/418)

Tema e katërt: Pajtimi i të gjithë pasuesve të kiblës se njeriu nuk konsiderohet musliman derisa ta mohon TAGUTIN

Kjo rregull: Kam për qëllim kushtin e mohimit të tagutit për të hyrë në Islam. Në këtë pike pajtohen edhe murxhitë, havarixhët, apologjotikët dhe të tjerët, kurse mospajtimi dhe diskutimi ka rënë për disa individë; se a hynë përgjithësisht në llojin e tagutit apo janë jashtë tij.Kjo i bëri ata që të vendosin rregulla të devijuara, risi dhe nuk i orientuan në rrugën e vërtetë.

Ka thënë Ibn Tejmije (Allahu e mëshiroftë): "Është e njohur patjetër prej fesë dhe për të janë pajtuar umeti se thelbi i Islamit dhe ajo që me së pari obligohet me të është dëshmia "La ilahe il-lAllah Muhammedun resulullah". Me këtë fjalë pabesimtari bëhet besimtar dhe armiku bëhet mik. Dhe ai që pasuria dhe gjaku i tij që ishte e lejuar, me këtë fjalë i ka të mbrojtura gjakun dhe pasurinë. Nëse këto bëhen gjithashtu me zemër ai hynë në Islam, dhe nëse ai flet me gjuhë atë që nuk e ka në zemër, ai jashtë është musliman kurse brenda është pabesimtar."

(E bartur nga Tejsirul azizil hamid, 101)

Ka thënë Imam Neveviu (Allahu e mëshiroftë): " Janë pajtuar Ehli Suneti (prej dijetarëve të hadithit dhe dijetarëve të fikhut) se besimtari për të cilin gjykohet se është prej pasuesve të kiblës (dhe që nuk mbetet përgjithmonë në zjarr) është ai që beson me zemrën e tij, me bindje të pastër nga dyshimet (Neveviu sherh, buhari 130).
Teuhidi është mohimi i çdo taguti që e adhurojnë njerëzit,krahas Allahut. Kjo ngase mohimi i tagutit është shtyllë e teuhidit, dhe nëse nuk

realizohet kjo shtyllë ai nuk është njësues. Teuhidi është thelbi i imanit me të cilin pranohen të gjitha veprat dhe prishën me mos ekzistimin e tij.

Pasiqë jemi duke folur në kuptimin e fjalës “La ilahe il-lAllah “, Allahu i madhëruar e mori përsipër shpjegimin e saj në disa vende të librit të Tij, dhe për të janë pajtuar të gjithë pejgamberët, prej të parit deri të i fundit: “ **Ne nuk dërguam asnjë të dërguar para teje e të mos i kemi shpallur atij se: Nuk ka te adhuruar tjetër që meriton të adhurohet përveç Meje, pra më adhuroni!** (Enbija:25). Bile i gjithë Kurani flet rreth kuptimit të saj, siç thotë Allahu i Madhëruar: **“(Përkujto, o i dërguar) Kur Ibrahimi babait të vet dhepopullit të tij i tha: "Unë jam i larguar prej asaj që adhuroni ju," "përveç Atij që më krijoi, dhe që Ai do të më drejtojë!"**
Dhe ai (Ibrahimi) e la të përjetshme atë fjalë (besimin në një Zot) ndër pasardhësit e vet, me shpresë që ata të kthehen prej rrugës së gabuar në rrugën e drejtë. (Zuhruf:26-28). Qëllimi është “La ilahe il-lAllah”-me pajtimin e të gjithë komentatorëve të Kuranit. Kthimi të kjo fjalë, distancimi nga çdo të adhuruar krahas Allahut. Pastaj sinqeriteti në adhurim, vetëm për të, sikurse fjala e prijësit të besimtarëve, Ibrahimit alejhi selam në këtë ajet, dhe kjo është kuptimi i fjalës së Allahut të Madhëruar: **Është sqaruar e vërteta nga e kota. E kush e mohon tagutin e i beson All-llahut, ai është kapur për lidhjen më të fortë, e cila nuk ka këputje.Allahu është dëgjues i dijshëm.”**
(Bekare:256)

“Ndërkaq, ata që u larguan prej adhurimit të idhujve dhe iu drejtuan All-llahut, ata kanë gëzim të madh, e ti përgëzoji pra robërit e Mi!”
(Zumer:17).

Kjo fjalë argumenton distancimin nga shirku kufri dhe sinqeritetin e pastër në adhurimin ndaj Allahut, argument për këtë është fjala e Allahut: “**Nuk i krijova xhinët dhe njerëzit, pos që të me adhurojnë Mua”.** (Dharijat:56)

Fjala “la ilahe il-lAllah” është fjala më e bukur, fjala më e mirë në tërë fenë e Allahut të Madhëruar. Ajo përmbledh në vetvete dy gjëra: Mohimin dhe pohimin. Mohimi është në fjalinë “La ilahe”, ku këtu hyn mohimi i tagutit dhe mohimi i adhurimit të dikujt tjetër pos Allahut. Dhe ai i cili nuk e beson këtë ai nuk është musliman. Fjala “La ilahe il-lAllah “ ia detyron distancimin nga çdo gjë që adhurojnë mushrikët, krahas Allahut. Pra, patjetër duhet të mohohet adhurimi i dikujt tjetër pos Allahut dhe Adhuruesi (që adhurohet krahas Allahut). Ai që distancohet nga të gjitha këto, i mohon ato, i kundërshton- ky e ka realizuar fjalën “La ilahe il-lAllah”, dhe është bërë i sinqertë me Allahun e Madhëruar, pa i bërë shok. Me këtë ka hyrë në teuhid, është bërë musliman dhe besimtar. Kjo ngase mushrikët e parë prej kurejshitëve dhe të tjerëve ishin nga ata që e kuptonin domethënien e saj, mirëpo e mohuan (kundërshtuan) shqiptimin e saj. Kishte nga ata që e pranonin shqiptimin e saj, mirëpo e mohonin (kundërshtonin) domëthënien e sa, duke mos e njohur kuptimin e saj, kuptim të cilin e di secili, derisa edhe armiqtë e pejgamberëve, të cilet thoshnin: **“"A na erdhe (të na frikësosh) që ta adhurojmë vetëm All-llahun e ta braktisim atë çka adhuronin prindërit tanë?** (A’raf:70) **“ A mendon ai t'i bëjë zotat Një Zot? Vërtet, kjo është gjë shumë e çuditshme!** (Sad:5)

(Muhtesar min kelami alamete Abdurrahman ibn Hasen, “Dureru senije 11/227-293)

Shembull për këtë janë murxhitë:

Nganjëherë na kundërshtojnë në gjykimin e ndonjë personi të caktuar, duke mos e quajtur tagut, si p.sh atë që nuk gjykon me atë që e ka zbritur Allahu, atë i cili e ka zëvendësuar sheriatin e Allahut dhe atë që e adhuron dikë tjetër pos Allahut nuk e fusin në llojin e tagutit. Për këtë ata argumentohen me lloj-lloj dyshime, si p.sh.:Me injorancë, imponim, ose e kushtëzojnë që ai ta konsideron të lejuar atë, ose ta bën qëllimisht dhe të dhe të ngjajshme si

këto.Për këtë ata argumentohen me fjalët e disa dijetarëve, edhe pse argumentet për këtë janë të vërtëtuara (të prera).Ata nuk e zbresin gjykimin me kufër konkret mbi këtë person, i cili e zëvendësoi gjykimin e Allahut dhe e gjykoi me atë që nuk e ka zbritur Ai. Këta (murxhitë) nuk janë injorantë në njohjen e gjendjës së tij, edhe pse besojnë dhe e dinë se kufri i të gjithë tagutave është kusht për islamin dhe shtyllë pa të cilën nuk plotësohet imani.

Shembull tjetër janë havarixhët:

Siç i emërtojnë disa njerëz-taguta, e pastaj e renditin nën të tekfirin e atij që nuk e bën atë kafir, duke besuar se ky nuk bëri tekfir në tagut. S'ka dyshim se futja e njeriut në islam bëhet me argument, ngase gjykimi me kufër ose Islam është dispozitë prej dispozitave të islamit, dhe nuk i lejohet askujt që të gjykon me mendjën dhe espshin e tij.

Ka thënë Shejh Abdulatif ibn Abdurrahman ibn hasen Alu Shejh (Allahu e mëshiroftë): "Duke ua demantuar fjalët e atyre që bëjnë tekfir me paragjykime, në kohën e Shejh Abdul Latif Ibn Abdurrahman Ibn hasanit (Allahu e mëshiroftë), njërit prej udhëheqësve të daues së Nexhdit dhe njëri prej nipave të Shejhh Muhamed Ibn Abdul Vehabit (Allahu e mëshiroftë), disa gulatë (teprues në tekfir) shkuan aq larg në tekfir (konsiderimin e njerëzve si jobesimtarë) për shkak të keqkuptimit të tyre të parimit "Kush nuk e konsideron kafirin-kafir edhe ai është kafir." Kështu që Shejhu ju shkruajti atyre, duke i refuzuar ata dhe duke iu thënë: "Në vitin gjashtëdhjetë e katër, erdha në dijeni në lidhje me dy njerëz të devijuar të llojit tuaj (pra me bindje si tuajat) në El-Ahsa. Ata qëndronin larg nga xhumaja dhe xhemati (pra nuk e falnin xhumanë dhe nuk faleshin me xhemat) dhe i konsideronin muslimanët në atë vend si kafira (jobesimtarë). Argumenti i tyre ishte sikurse i juaji.Ata thonin: Njerëzit e El-Ahsasë ulen me Ibn Fejruzin dhe përzihen me të dhe njerëzit sikur ai të cilët nuk i konsiderojnë tagutët (udhëheqësit/kryetarët që nuk e

implementojnë sheriatin) si jobesimtarë (janë vetë jobesimtarë), por askush nuk e ka konsideruar si akfri (jobesimtar) babgjyshin e tij, i cili e refuzoi dhe e kundërshtoi thirrjen e Shejh Muhamed Abdul Vehabit (Allahu e mëshiroftë).

Ata thanë: Secili njeri i cili nuk deklaron qartë se ai është kafir është vetë kafir në Allahun, sepse ai nuk e ka refuzuar tagutin, dhe kushdo që ulet me të është si ai (pra kafir). Në bazë të këtyre dy pikëpamjeve (mendimeve) të rrejshme dhe të gabuara ata krijuan vendimet të cilat janë të zbatueshme në rastin e braktisjes së dukshme të fesë, deri në atë masë saqë ata nuk e kthenin selamin (kur dikush u jepte).

Çështja mu parashtrua mua, kështu që unë i thirra ata, ua tërhoqa vërejtjen dhe ju fola ashpër. Pikë së pari ata pretendonin se e pasonin akiden (besimin) e Shejh Muhamed Abdul Vehabit (Allahu e mëshiroftë) dhe se posedonin kopje të eseve (punimeve) të tij. Kështu që unë diskutova argumentet e tyre të çuditshme dhe i munda parimet (pikëpamjet) e tyre të devijuara me çfarëdo që unë kisha mundësi në takimin tim me ta.

“Unë ju thashë atyre se Shejhu (Muhamed Ibn Abdul vehabi) nuk kishte të bëjë asgjë me këtë besim dhe qëndrim, dhe askush nuk duhet të konsiderohet si kafir përveç në bazë të asaj që gjithë muslimanët janë të pajtuar se ai i cili e bën atë vepër është kafir, sikurse shirku i madh ose refuzimi i shpalljeve dhe të dërguarve të Allahut, ose cilindo prej tyre, pasiqë t’ju është ngritur argumenti dhe definitivisht t’ju ketë arritur atyre, i tillë sikurse konsiderimi si jobesimtarë i atyre që i adhurojnë njerëzit e mirë (evliatë), ose të cilët i thërrasin ata (iu luten atyre) përveç Allahut, ose i trajtojnë ata si rival (të njëjtë) me Të, sa i përket të drejtave të Tij në adhurim dhe përkushtim mbi krijesat e Tij.

Kjo është ajo që dijetarët dhe besimtarët dhe të gjitha shkollat e mendimeve (medh’hebeve), kanë ixhma (konsensus-pajtohen unanimisht). Ata i kanë kushtuar një vëmendje të veçantë kësaj çështje (tekfirit), kur ata kanë diskutuar

në lidhje me vendimet mbi të dhe çfarë përbën braktisje të fesë dhe çfarë konsiderohet si e tillë. Ata e kanë diskutuar edhe çështjen e shirkut. Ibn Haxheri (Allahu e mëshiroftë) i ka kushtuar vëmendje të veçantë kësaj çështje në një libër të titulluar “El-I’lem bi Kauati El-Islam”.

Të dy burrat persian që i përmendëm shprehën pendimin dhe keqardhjen, dhe ata pohuan se e vërteta u ishte bërë e qartë që të dyve. Pastaj ata u larguan për në bregdet. Por ata (pas një kohe) i ishin kthyer sërish të njëjtit qëndrim, dhe ne kemi dëgjuar se ata i konsideronin dijetarët udhëheqës të muslimanëve si kafira sepse ata ju dërgonin letra mbretërve egjiptian.Për më tepër, ata e konsideronin si kafir çdonjërin i cili përzihej me ndonjërin prej udhëheqësve muslimanë të fesë (dijetarëve), që ju kishte shkruar atyre (mbretërve egjiptian). Ne kërkojmë mbrojtje nga Allahu nga devijimi pas udhëzimit.

Ne kemi dëgjuar gjëra të ngjajshme për juve, dhe se ju kënaqeni në diskutimin e çështjeve të ngjajshme (të tekfirit), të cilat askush nuk duhet t’i diskutojë ato përveç dijetarëve të cilët kanë dituri të madhe dhe ata të cilët janë të pajisur me kuptim të thellë të shpalljes së Allahut. Poashtu edhe ata të cilëve ju është dhënë urtësi e dituri.

Sa i përket shpalljes të njerëzve si kafira në bazë të këtyre çështjeve që ju mendoni se mund t’i bëni (konsideroni) muslimanët si kafira, kjo është një rrugë e havarixhëve të devijuar, të cilët u rebeluan kundër halifës Ali Ibn Ebi Talibit (radijAllahu anhuma) dhe sahabëve që ishin me të.”

(Burimi: “Ed-Durer El-Senije fi’l-Exhviba En-Nexhdije”, 1/466.)

Ka thënë Shejh Sulejman ibn Sehman (Allahu e mëshiroftë): “Tekfiri ndaj tyre që ulën me adhuruesit e varreve dhe xhehmive (e të cilëve iu është ngritur argumenti ose është dialoguar me ta) është gabim. Nëse është nga ata që i miqëson, ose ulet me ta, t’i thuhet o kafir ose o xhehmi është gabim. Kjo nuk thuhet përpos për kafirin ose xhehmiun e të cilëve iu është ngritur argumenti, e

pas ofrimit të argumentit ata tregohen mendjemëdhenj. Ai që i miqëson ose polimezon për ata pasi t'i sqarohet fjala e dijetarëve në tekfirin e tyre dhe të vërtëtohet se i ka arritur dhe iu është ngritur argumenti dhe se pasuesit e Islamit e kanë kundërshtuar një gjë të tillë. Pastaj edhe nëse nuk e kuptojnë argumentin dhe tregohen mendjemëdhenj. Nëse ai ka teuil atëherë nuk e di gjendjën e tyre. Çështjeve është e rrezikshme. Ata janë nën kërcënimin me të madh e nëse nuk është njëra nga këto atëherë ne kërkojmë mbrojtje nga Allahu që mos të na devijon pasi na udhëzoi.

Kapitulli i Dytë

Ngas aspekti i mohimit Taguti është dy lloje: Me logjikë dhe pa logjikë, apo i detyruar dhe i padetyruar

Tema e parë: taguti me logjikë ndahet në dy lloje:

Lloji i parë me logjikë është ai i cili që mund ta cilësojmë me kufër ose iman.

Ky lloj ndahet ne dy pjesë:

Pjesa e parë: Liderët e kufrit prej tagutave të cilët nuk i përkatësohen Islamit, siç janë: çifutët, krishterët, zjarrputistët, budistët, komunistët, hindusët dhe të tjerët, e për të cilët nuk ka polemikë në kufrin e tyre, dhe për ta nuk ka kundërshtuar askush.

Pjesa e dytë: Liderët e kufrit prej tagutave të cilët përkatësohen në Islam, prej felëshuesve (dezertorëve) dhe munafikave (hipokritëve), të cilët i veprojnë disa

dispozita të Islamit siç janë namazi, zekati, agjërimi, haxhi etj.Pasues të kokës së kufrit, Abdullah ibn Umej Ibn Selulit dhe mushrikëve (idhujtarëve) të cilët përkatësohen në Islam me gënjeshtra dhe shpifje si rafiditë dhe të ngjajshmit, të cilët u rritën në kufër dhe vazhduan në të.

Ka thënë dijetari Hafidh El-Hakemi (Allahu e mëshiroftë): "Dije se ata që adhurohen përpos Allahut ose janë me logjikë ose jo. Me logjikë janë si p.sh njeriu, melaikët dhe xhinët.Këta ndahen në dy lloje: Ai që është i kënaqur me adhurimin që ia bëjnë atij dhe ai që nuk është i kënaqur me adhurimin që ia bëjnë atij. I pari është sikurse Faraoni, Iblisi dhe tagutat e tjerë. Këta janë në zjarrë të xhehnemit bashkë me adhurusit e tyre, siç thotë Allahu i Madhëruar:

Dhe (sikur të shihnin) kur do të largohen ata që u prinin prej atyre që i ndiqnin (paria largohet prej atyre që u shkuan pas), e të gjithë e shohin dënimin dhe këputen lidhjet e tyre.

Kështu All-llahu do t'ju paraqesë veprat që janë dëshpërim për ta, e ata nuk kanë të dalë prej zjarrit. (166-167)

I dyti: Ai që është i bindur ndaj Allahut dhe nuk pajtohet me adhurimin që ia bëjnë krahas Allahut, si p.sh Isa alejhi selam, Uzejri, melaiket dhe të tjerët. Këta janë të distancuar prej adhuruesve të tyre në dynja dhe ahiret, siç tregon Allahu i Madhëruar për Isën alejhi selam: **“Dhe kur All-llahu tha: "O Isa, bir i Merjemes, a ti njerëzve u the: "Më besoni mua dhe nënën time dy zota pos All-llahut!?" (Isai) Tha: "Larg asaj të mete je Ti (o Zoti im). Nuk më takon mua ta them atë që s'është e vërtetë. Ta kisha thënë unë atë, ti do ta dije. Ti e di ç'ka ka në mua, e unë nuk di çka ka në Ty. Ti je më i dijshmi i të fshehtave!"** (Maide:116)

Thotë Allahu i Madhëruar për çështjen e melaikeve: **“Dhe, (përkujto) ditën kur i tubon ata të gjithë e pastaj engjëjve u thotë: "A këta ishin që vetëm juve u adhuronin?" Ata (engjëjt) thonë: "I pa të meta je o i Madhëruar! Ti**

je Zoti ynë, larg asaj që ata thonë! Por ata kanë qenë që adhuronin xhinët (djajtë) dhe shumica sish u besonin atyre". E sot pra, Nuk keni gjë në dorë t'i bëni as dobi, as dëm njëri-tjetrit, dhe atyre që ishin zullumqarë u themi: "Shijoni dënimin e zjarrit, të cilin e konsideruat gënjeshtër!" E kur u lexoheshin atyre ajetet tona të qarta, ata thoshin: "Ky nuk është tjetër vetëm se njeri, i cili dëshiron t'ju shmangë nga ajo që adhuronin prindërit tuaj" dhe thoshin: "Ky (Kur'ani) nuk është tjetër vetëm se është gënjeshtër e trilluar!" Madje, ata që nuk besuan të vërtetën, pasi ajo u erdhi, i thanë: "Kjo (Muhammed, Feja Islame, Kur'ani) nuk është tjetër vetëm se magji e qartë!" (Sebe:40-43)

Thotë Allahu i Madhëruar për çështjen e atyre që adhurohen deri në kijamet përveç Allahut, si melaiket, Isa alejhi selam, nëna e tij, uzejri dhe të tjerët prej evlijave (të dashurve) të Allahut: **"Ditën kur Zoti do t'i tubojë ata, e edhe ata që adhuruan pos All-llahut dhe u thotë (zotave të adhuruar): "A i thirrët ju robtë e Mi që t'ju adhurojnë, apo ata vetë e humbën rrugën?"Ata (idhujt) thonë: "Je i panevojshëm për rival, o i Madhëruar! Neve nuk na takoi që përveç Teje të kemi ndonjë mbrojtës tjetër, por Ti u ke dhënë të mira atyre dhe të të parëve të tyre, që ishin njerëz të prishur saqë harruan të përkujtojnë!Ja (All-llahu u thotë idhujtarëve), këta ju përgënjeshtruan për atë që thoni (se ishin zota), pra ju as nuk keni mundësi të shpëtoni as t'i ndihmoni (vetes). E cilido që bën padrejtësi prej jush, Ne i japim atij të përjetojë një dënim të madh."** (Furkan:17-19)

<u>Pra, jo gjithsecili që adhurohet përveç Allahut quhet tagut</u>: "I tilli nuk duhet të urrehët, të armiqësohet, të shpallet kafir si p.sh melaiket, pejgamberët, njerëzit e mirë. Tagut quhet shejtani i cili i thirrë njerëzit dhe xhinët në adhurimin e tij dhe ua zbukuroi atyre këtë adhurim. Kjo ngase çdo adhurim që kryhet përveç Allahut, ai në realitet ka ndodhur si pasojë e shajtanit dhe për të realizohet, ngase ai e zbukuroi dhe urdhëroi me të dhe u pajtua me të, siç thotë Allahu i Madhëruar: **"O bijtë e Ademit (kriminelë), po a nuk ua**

dërgova porosinë që të mos e dëgjoni djallin, se me të vërtetë ai është armiku juaj i hapët!? (Ju porosita) Të më adhuroni Mua, se kjo është rruga e sigurt! Vërtet, ai ka humbur shumë njerëz prej jush, a nuk mblodhët mend? (Jasin:60-62)

Dhe, (përkujto) ditën kur i tubon ata të gjithë e pastaj engjëjve u thotë: "A këta ishin që vetëm juve u adhuronin?" Ata (engjëjt) thonë: "I pa të meta je o i Madhëruar! Ti je Zoti ynë, larg asaj që ata thonë! Por ata kanë qenë që adhuronin xhinët (djajtë) dhe shumica sish u besonin atyre".
(Sebe:40-41)

Pra, tagut është ai i cili adhurohet përveç Allahut, duke qenë i kënaqur, ose duke i thirrë njerëzit në adhurim ndaj tij.

Tema e dytë: Forma e mohimit të Tagutit me Logjikë:

Forma e mohimit të tagutit të ngarkuar (me obligime) ose tagutit me logjikë realizohet me gjashtë gjëra:

Katër nga to janë për të adhuruarin, dmth tagutin:

1.Besimi në kotësinë e adhurimit të tij

2.Braktisja e tij

3.Urrejtja e tij

4.Tekfiri duke e urrejtur dhe armiqësuar

Kurse dy të tjera kanë të bëjnë me adhuruesin, d.m.th. ai i cili e adhuron dikë tjetër pos Allahut, prej tagutave dhe të tjerëve.Ato janë:

5.Tekfiri i tyre

6.Armiqësimi i tyre për Allah

Thotë Shejh Muhamed ibn Abdul Vehab (Allahu e mëshiroftë): “Kuptimi i kufrit në tagut është: Të distancohesh nga çdo gjë që i besohet përveç Allahut, prej xhinëve, njerëzve, pemëve, gurëve e të tjerëve, dhe të dëshmosh për atë për dhe devijimi, pastaj ta urresh atë edhe nëse është babai dhe vellau yt”.

(Dureru senije, 2/122)

Tema e tretë: Taguti pa logjikë (i ngurt)

Lloji i dytë:Taguti pa logjikë: Është ai që nuk ka mundësi të cilësohet me kufër dhe iman si p.sh.: Gurët, shtazët, pemët dhe të ngjajshmet si to prej krijesave në të cilat nuk hynë njeriu dhe xhinët. Në këtë lloj nuk pranohet Islami përveçse duke bërë kufër në të.

Ka thënë dijetari Hafidh El-Hakemi (Allahu e mëshiroftë): “ Sa i përket tagutit pa logjikë (të ngurtë) prej pemëve dhe gurëve dhe të tjerëve, e të cilët kanë logjikë i përfshinë fjala e Allahut të Madhëruar: “ **Ju dhe ajo që adhuruat ju pos All-llahut, do të jeni lëndë e xhehennemit, dhe keni për të hyrë në të.**

Sikur të kishin qenë ata zota, ata nuk do të hynin në të, po që të gjithë do të jenë aty përgjithmonë.” (Enbija:98-99)

Është transmetuar në hadith të saktë nga hadithi i Ebu Seidit rreth shefatit (ndërmjetësimit). (Me gjithë gjatësinë e tij) në të thuhet: *(Thirrë një thirrës): Le ta pason secili popull atë që ka adhuruar, pasuesit e kryqit e ndjekin atë,*

adhuruesit e idhujve me idhujt e tyre dhe adhuruesit e statujave me statujat e tyre". (Buhariu). Për këtë tregon edhe hadithi i Ebu Hurejrës (radijAllahu anhu): " *I ringjallë Allahu njerëzit në Ditën e Kijametit dhe u thotë: Kush ka adhuruar dikënd le ta pason atë. Kështu që ai që e ka adhuruar diellin e ndjek atë, ai që e ka adhuruar hënën e ndjek atë, ai që i ka adhuruar tagutat i ndjek ata.*

Në një hadith tjetër të gjatë: *(Le t'i bashkangjitet secili popull adhurusëve të tyre që i adhuruan përveç Allahut. Nuk mbetët askush përveç Allahut, veçse i formësohet i adhuruari para tij. Allahu e përsonifikon një melek në formë e Uzejrit dhe një melek në formën e Isës, të birit të Merjemës. Pastaj çifutët e ndjekën atë poashtu edhe të krishterët dhe bien në zjarrë".* (Buhariu)

Për këtë tregon Allahu i Madhëruar: **" Sikur të kishin qenë ata zota, ata nuk do të hynin në të, po që të gjithë do të jenë aty përgjithmonë".** (Enbija:99)

Në hadithin e Ibn Mesudit tek Dari Kutni, Taberaniu dhe Abdullah ibn Ahmed dhe të tjerëve (që kanë shkruar në sunetin e të dërguarit salAllahu alejhi ue selem). Hadithi është i gjatë ku ndër të tjera thuhet: *"Pastaj thirrë: O ju njerëz: A nuk jeni të kënaqur me Zotin tuaj i Cili ju krijoi, furnizoi dhe ju urdhëroi që ta adhuroni dhe mos t'i bëni shok. Le ta pason secili atë që e ka miqësuar dhe adhuruar në dynja.Tha: Vazhdojnë t'i pasojnë ata dhe u formësohen atyre ajo që adhuruan para tyre dhe e ndjekin atë. Disa e ndjekin diellin, disa hënën, e disa tek idhujt prej gurëve dhe të ngjajshmëve që i adhuruan në dynja. Ata që e adhuruan Isën alejhi selam u prinë shejtani që i devijoi në atë adhurim, ata që e adhuruan Uzejrin u prinë shejtani që i devijoi në atë adhurim. Kështu mbetët Muhamedi (salAllahu alejhi ue selem) me umetin e tij"* (Buhariu)

Kjo si në rastin e Isës (alejhi selam) dhe Uzejrit. Kurse sa i përket adhuruesëve të tagutave atyre u prinë tagutat e tyre, e jo shejtanët. Dhe për këtë dëshmon Kurani dhe Suneti. (Muhatesar min: Mearixhul Kabul, 2/486-489)

Tema e Katërt:Forma e mohimit të Tagutit pa Logjikë (të ngurtë)

Forma e kufrit në të realizohet duke i plotësuar pesë gjëra, nga të cilat tri që kanë të bëjnë me të adhuruarin, d.m.th. tagutin. Ato janë:

1. Besimi në kotësinë e adhurimit të tij
2. Braktisja e tij
3. Urrejtja e tij

Kurse dy kanë të bëjnë më adhuruesin. D.m.th. atë që e adhuron tagutin përveç Allahut. Ato janë:

4. Tekfiri i atyre që i adhurojnë ata

5.Armiqësimi i tyre për Allah

Ai që e kundërshton këtë prej muslimanëve është kafir (i dalur prej fesë).

Kapitulli i tretë

Taguti me logjikë nga aspekti i mos tekfirit të tij është dy lloje, kjo për shkak të hyrjës nën rregullën “Kush nuk e bën kafirin-kafir ose dyshon në kufrin e tij”

Tema e parë: Gjykimi i atij që ndalet ose dyshon në kufrin e tagutave të cilët nuk përkatësohen në Islam

Lloji i parë: Janë tagutat prej pabesimtarëve në origjinë, të cilët nuk i përkatësohen fesë Islame. Ai i cili këta nuk i shpallë kafira ose dyshon në kufrin e tyre, ose është i luhatshëm ose ndalet në tekfirin e tyre- është kafir. Ky ka rënë në anuluesin e tretë prej dhjetë anuluesve të cilë e prishin Islamin, dhe për të cilin ka ixhma (kocenzues) mes muslimanëve. Madje me këtë janë pajtuar edhe bidatxhitë.

Ka thënë dijetari i madh Abdullah Eba Betini (Allahu e mëshiroftë): " Janë bashkuar muslimanët për kufrin e atij që nuk i shpallë kafira çifutët dhe krishterët, ose dyshon në kufrin e tyre. Dhe ne jemi të bindur se shumica e tyre janë injorantë. { Risaleti Intisar}. Kufri i këtyre është prej gjërave të mirënjohura në fe që i di shumica dhe pakca përveç atyre që Allahu ua ka vulosur zemrat dhe ua ka verbuar sytë nga drita e shpalljës. Ne do t'i tregojmë disa argumente duke u mjaftuar me to pa përmendur të tjera: **"S'ka dyshim se ata, të cilët nuk besuan nga ithtarët e librit dhe nga idhujtarët, do të jenë në zjarrin e xhehennemit,aty do të jenë përgjithmonë. Te tillët janë krijesa më e dëmshme".** (Bejine:6)

"A nuk e ke ditur se ata që u bënë hipokritë, u thoshin vëllezërve të vet nga ithtarët e librit që nuk kishin besuar.." (Hashr:11)

"Gjithashtu bënë kufër (mosbesim) ata që thanë: "Allahu është i treti treve". (Maide:73)

"Bën kufër (mohuan të vërtetën) ata që thanë: "All-llahu është ai, Mesihu, biri i Merjemes" (Maide:72)

Dhe shumë ajete të tjera të cilat nuk i fshihen as atij që është injoranti më i madh.

Ka ardhur në përgjigjen e Komisionit të Përhershëm për Fetva (përgjigja) e tyre: " Nuk i lejohet një grupi besimtarësh të cilët besojnë në kufrin e adhuruesve të varreve t'i shpallin kafira vëllezërit e tyre besimtarë që janë ndalur në kufrin ndaj tyre derisa t'ju ngritet argumenti. Kjo ngase ndalja në mos tekfirin e tyre është me ndonjë dyshim ose bindja se patjetër duhet t'i ngritet argumenti adhuruesve të varreve, para shpalljes së tyre si kafira. Kurse sa i përket tekfirit të çifutëve, krishterëve, komunistave dhe të ngjajshmëve si ata s'ka pikë dyshimi në kufrin e tyre dhe kufrin atyrë që nuk i bëjnë këta tekfir". (2/92)

Tema e dytë: Gjykimi për atë i cili ndalet ose dyshon në kufrin e Tagutit i cili përkatësohet në Islam

Sa i përket llojit të dytë: Janë tagutat të cilët përkatësohen në Islam. Si lloji i këtyre shumë njerëzve iu është përzier çështja, e në veçanti, ngase ata i shfaqin shumë prej adhurimeve e (dispozitave) të Islamit si p.sh Namazin, haxhin, ndërtimin e xhamive, sadakanë etj. Kësisoj ai i cili nuk i bën tekfir këta nuk shpëton nga njëra prej këtyre tri situatave:

Situata e parë: Janë ata që e ndihmojnë tagutin dhe qeverinë (pushtetin e tij). Atyre nuk ju intereson gjykimi i Allahut, duke bërë përpjekje me vetët e tyre që ta fikin dritën e Allahut; në varrosjen e fjalëve të Tij dhe luftimin e miqëve të Tij (besimtarëve). Këta janë sherbëtorët e tagutave, përkthyesit e tyre, thirrësit për në adhurimin e tyre si p.sh në sekularizëm dhe demokraci dhe të ngjajshme si këta. Për të tillët nuk do të këtë kurrfarë hise dhe shpërblimi në botën tjetër, përveç dënimit. Për këtë lloj s'ka dyshim në kufrin e tyre.

<u>Situata e dytë:</u> Ata që nuk e njohin realitetin e gjendjës së tyre, d.m.th. nuk e njohin gjendjën e këtyre tagutave dhe atë në të cilën kanë rënë prej kufrit. Mirëpo ky nuk është injorant në gjykimin e Allahut për të ngjashmit si ata. Ky besimin e ka të shëndosh dhe ka rënë në injorancë të thjeshtë (Injoranca e thjeshtë është të kuptuarit jo i plotë i vërtetësisë së diçkaje.

Shembull për këtë: Një person beson se ai i cili pretendon se e di gajbin (të fshehtën) bën kufër, mirëpo nuk e di se filan personi është duke pretenduar dijën e fshehtë për vetën e tij, dhe nuk iu është bërë e qartë e vërteta rreth tij. Kjo nuk i bën dëm atij dhe nuk ia dëmton imanin.

Situata e tretë: Ata që e kanë kuptuar realitetin e tagutave, anuluesit dhe kufriatet në të cilat kanë rënë, mirëpo janë ndalur në tekfirin e tyre. Nën këtë situatë hynë dy lloje njerëzish:

Lloji i parë:Ata të cilët besojnë në kufrin e tyre, devijimet e tyre dhe i urrejnë ata, mirëpo nuk e shfaqin tekfirin e tyre. Këta janë tri lloje:

Lloji i parë: Të dobëtit (shtypurit): Të dobëtit të cilët nuk kanë fuqi ndaj tyre. Këta i asryetoi Allahu deri sa t'u largohet arsyeja dhe ti largohen pengesat. Me parësor se këta janë të imponuarit **"... E sikur të mos kishte burra besimtarë dhe gra besimtarë, që ju nuk i dinit, e t'i sulmonit duke mos ditur, dhe me mbytjen e ndonjërit prej tyre të turpëroheni (Zoti do t'ju jepte leje të hyni në Mekë). (E bëri atë) Për ta marrë All-llahu në mëshirën e vet atë që do. Dhe sikur të ishin të ndarë, Ne do t'i dënonim me një dënim të rëndë ata prejtyre të cilët nuk besuan.."**(Fet'h:25)

"Përveç atyre që ishin të paaftë nga burrat, gratë e fëmijët që nuk kishin mundësi të gjenin, as mënyrë, as rrugë (për shpërngulje)". (Nisa:98)

"Ç'keni që nuk luftoni për Zotin dhe për (t'i shpëtuar) të paaftit: nga burrat, nga gratë e nga fëmijët, të cilët lutën: 'Zoti ynë! nxirrna nga ky fshat (Meka), banorët e të cilit janë mizorë. Jepna nga ana Jote shpëtim e ndihmë!" (Nisa:75)

Ka thënë Ibn Abasi (radijAllahu anhuma): *"Unë me nënën time ishim prej të dobtëve në tokë"*.(Buhariu). Thotë Allahu i Madhëruar: **" Besimtarët të mos i miqësojnë mosbesimtarët, e t'i lënë anash besimtarët. E kush bën atë. ai nga feja e Allahut nuk ka asgjë, përveç nëse është për qëllim ruajtja prej të keqes së tyre. Allahu ua tërheq vërejtjen me dënim prej Tij, pse vetëm tek Allahu është e ardhmja".** (Ali imran:28)

Ka thënë Ibn Kethiri (Allahu e mëshiroftë): "Përveç kush frikësohet prej sherrit të tyre në disa vende dhe kohëra i lejohet atij në anën e jashtme të ruhet dhe jo me anën e brendshme me nijetin e tij. Siç ka thënë imam Buhariu nga Ebu Derda (radijAllahu anhu) që ka thënë: " Ne u buzëqeshnim në fytyra disa njerëzve, kurse zemrat tona i mallkonin". Ka thënë dijeatri Sulejman ibn Abdullah (Allahu e mëshiroftë): "Përveç nëse është për qëllim ruajtja prej të keqes së tyre.Ua lejoi miqësimin e tyre nëse frikësohen prej tyre kur janë të shtypur dhe nuk kanë mundësi shfaqjen e armiqësisë ndaj tyre.Në këtë rast lejohet përzierja, kurse zemra me qenë e qetë me iman dhe armiqësi dhe urrejtje. Pengesë për këtë është ajeti: **"Ai që pas besimit të tij e mohon Allahun, me përjashtim të atij që dhunohet (për të mohuar), e zemra e tij është e bindur plotësisht me besim, por fjala është për atë që ia hap gjoksin e mosbesimit, ata i ka kapur hidhërimi nga Allahu dhe ata kanë një dënim të madh".**(Nahl:106)

Ka thënë Ibn Abasi (radijAllahu anhuma): "E shfaqin butësinë ndaj tyre dhe i kundërshtojnë në fe".

Lloji i dytë: Janë ata që besojnë se ata kanë bërë kufër, e pranojnë atë, mirëpo nuk e shfaqin ndaj tyre për ndonjë pengesë si p.sh akraballëku (farefisi), ose ndonjë arsye tjetër prej pengesave. Këta janë ata për të cilët ka folur Allahu i Madhëruar: **" Ata kanë dëshirë që ti të bësh lajka, e që edhe ata të bëjnë lajka".** (Kalem:9)

Gjykimi për ta është se janë mëkatarë të mëdhenj dhe sipas gjendjës e merr edhe gjykimin. Ka thënë Abdurrahman ibn Abdullah Alu Shejh (Allahu e mëshiroftë): "Nëse e pranon se ata janë kafira, mirëpo nuk ka fuqi (mundësi) ballafaqimin me tekfir ndaj tyre ky në këtë rast është mudahin (lajkatar), dhe hynë nën fjalën e Allahut **"Ata kanë dëshirë që ti të bësh lajka, e që edhe ata të bëjn lajka".** (Kalem:9). Këta e marrin gjykimin e mëkatarëve.

Lloji i tretë: Ai që thotë se të tjerët janë kafira, mirëpo unë nuk them se ata janë kafira dhe ndalet nga tekfiri i tyre në përgjithësi. S'ka dyshim se ky gjykim nga ai për islamin e tyre ku nuk bëri dallim mes kufrit dhe Islamit. Dhe ai që e quan kufrin Islam dhe kafirat muslimanë ai është kafir.Tek ai nuk ka as teuil (keqinterpretim), e as dyshim, i tilli e ka kundërshtuar një dispozitë (gjykim) prej dispozitave të Allahut, pas vërtetimit të saj tek ai dhe pasi e ka njohur atë. Me këtë ai ka bërë kufër.

Ka thënë Muhammed ibn Abdul Vehab (Allahu e mëshiroftë): " Definicioni i fjalës tagut është që të distancohesh nga çdo besim tjetër përveç besimit në Allahun, qoftë xhin, njeri ose diç tjetër, dhe të dëshmon për të me kufër, devijim dhe ta urren atë edhe nëse është babai dhe vëllau yt.Kurse ai që thotë unë nuk adhuroj dikë tjetër përveç Allahut mirëpo nuk i kundërshtoj teqet dhe tyrbet dhe të ngjajshme si to- ky është përgënjeshtrues i fjalës "La ilahe il-lAllah", dhe nuk e ka besuar Allahun dhe as nuk ka bërë kufër në tagut". {Dureru senije, 2/121}

Gjithashtu shejhu (Allahu e mëshiroftë) thotë: "Ndërsa ty që Allahu të ka begatuar me Islam dhe e ke kuptuar se s'ka të adhuruar tjetër me meritë pos Allahut, mos mendo se kur thua kjo është hak dhe unë e braktisi çdo gjë tjetër përveç kësaj, mirëpo nuk i kundërshtoj mushrikët dhe nuk them për ta asgjë, mos mendo se vetëm kjo të fut në Islam. Patjetër duhet t'i urresh ata, t'i urresh ata që i dojnë ata, poshtërimi i tyre dhe armiqësimi i tyre siç ka thënë babai yt (Ibrahimi alejhi selam) dhe ata që ishin me të: **"Ne tërhiqemi prej jush dhe prej asaj që adhuroni, pos Allahut, nuk besojnë tuajën".** (Mumtehine:6)

"E kush e mohon tagutin e i beson Allahut, ai është kapur për lidhjen më të fortë, e cila nuk ka këputje". (Bekare:256)

"Ne dërguam në çdo popull të dërguar që t'u thonë: "Adhuroni vetëm All-llahun, e largojuni djajve (adhurimit të tyre)!" (Nahl:36)

Sikur dikush të thotë: Unë e pasoj të dërguarin salAllahu alejhi ue selem dhe se ai është në hak (të vërtetën) mirëpo nuk e kundërshtoj Latin dhe Uzan, Ebu Xhehlin dhe të ngjajshmit si ai dhe se unë nuk kam kurrfarë të keqe me ta. Këtij nuk i pranohet Islami i tij.{Dureru senije,2/109}

Dijetari Sulejman ibn Abdullah Alu Shejh (Allahu e mëshiroftë) ka thënë: "Nëse dikush thotë: Them të tjerët janë kafira mirëpo nuk se filan njerëzit janë kafira. Ky gjykim i tij me Islamin ndajtyre duke mos bërë dallim në mes kufrit dhe Islamit, sepse nëse nuk janë kafira atëherë janë muslimanë. Kështu që ai që e quan kufrin-Islam dhe kafirat-muslimanë ai është kafir dhe

me këtë bëhet pabesimtar." (Evtheku urel el ijman damne mexhmuatu teuhid, 1/160)

Eshtë pyetur Shejh Husejn dhe Shejh Abdullah (dy bijtë e shejh Muhammed ibn Abdul Vehabit (Allahu i mëshiroftë)):" Cili është gjykimi për atë person që hynë në këtë fe, e do atë, mirëpo nuk i armiqëson mushrikët, ose i armiqëson mirëpo nuk i shpallë kafira dhe thotë: Unë jam musliman mirëpo nuk mund t'i shpalli kafira thënësit e fjalës "La ilahe il-lAllah", edhe nëse ata nuk ia dinë kuptimin ? Dhe për një njeri i cili hynë në këtë fe mirëpo thotë" Nuk kundërshtoj adhurimin i cili bëhet tek teqet dhe e di se ato as nuk bëjnë dëm dhe as dobi mirëpo nuk i kundërshtoj.

U përgjigjën:Njeriu nuk është musliman përveçse nëse e mëson teuhidin, i nënshtrohet atij, vepron me atë që kërkon ai, i beson të dërguarit salAllahu alejhi ue selem në atë që ka treguar, i bindet në atë që ia ka ndaluar, i beson ati dhe asaj që ai ka ardhur me të. Ai që thotë nuk i armiqëson mushrikët, nuk i shpalli kafira, nuk i kundërshtoj thënësit e fjalës "La ilahe il-lAllah" edhe nëse e sjellin kufrin dhe shirkun e madh, ose e armiqësojnë fenë e Allahut, ose thotë nuk i kundërshtoj tyrbet- i tilli nuk është musliman. Për të ngjajshmit si ky Allahu i Madhëruar thotë: **"S'ka dyshim se ata që nuk besojnë All-llahun dhe të dërguarin e Tij, dëshirojnë të bëjnë dallim mes All-llahut dhe të dërguarve të Tij e thonë: "Ne i besojmë disa e nuk i besojmë disa të tjerë" e mes këtij duam të marrim një rrugë. Të tillët lanë jobesimtarët e vërtetë; e Ne kemi përgatitur dënim të fortë e nënçmues për jobesimtarët".** (Nisa: 150-151)

Allahu e ka obliguar armiqësimin e mushrikëve, distancimin dhe tekfirin e tyre...{Mexhmuatu teuhid, 1/353 & Dureru senije, 10/139}

Lloji i dytë: Janë ata që e kanë kuptuar realitetin e tagutave, anuluesit dhe kufriatet në të cilat kanë rënë.Kështu që këta i kundërshtuan ata, i urryen me zemrat e tyre, thanë lloji i kufrit nxjerrë nga feja mirëpo nuk zbritet tek personi përveçse pas ngritjës së argumentit, plotësimit te kushteve, largimit të pengesave në të drejtën e individit. Ose janë ndalur në mos tekfirin për shkak të hutisë që e kanë bërë disa prej atyre që përkatësohen në dituri dhe mësimdhënie, ose kanë qenë imitues (pasues) të ndonjërit prej dijetarëve prej të cilëve kishin mendim të mirë, ose për shkak të ndonjë dyshimi që iu është shfaqur atyre, ose teuili (keqinterpretimi), ose për shkak të vendosjës se ndonjë teksti (argumenti) jo në vendin e duhur nga ana e ndonjë dijetari dhe bartja e fjalës (mendimit) të tij jo në qëllimin e tij ku bëri që të ndalen në tekfirin e tyre. Këta në fillim nuk shpallen kafira dhe nuk lejohet tekfiri i tyre derisa tu ngritet argumenti dhe të largohet dyshimi prej tyre, dhe për këtë ka ixhma. Ajo që duhet të thellohemi në kuptimin e saj është: Taguti i gjykimit, taguti i bindjes dhe pasimit, ku në kohën e fundit u përhapen sprovat dhe meselja e gjykimit në këtë kohë u bë prej meseleve të fshehura, dhe vetëm nga Allahu kërkojmë ndihmë.Kjo për shkak të dyshimeve të shumta dhe keqinterpretimeve, mbrojtësve të pakët ndaj kësaj mesele, pafuqia e tyre, kundërshtarët e shumtë të saj, fuqia dhe devijimi i tyre. Të gjitha këto bënë që njeriu të jetë i mangët në kërkimin e hakut (të vërtetës) ose mangësimin në kuptim.

Thotë Muhammed ibn Abdul Vehabi (Allahu e mëshiroftë): "Themeli i fesë dhe shtylla e saj janë dy gjëra: **E para**: Urdhëri që të adhurohet vetëm Allahu, pa i bërë shok, të thirrë vetëm tek Ai, të miqëson vetëm për Të dhe tekfiri i atij që e braktis atë, **E dyta**; Paralajmërimi nga shirku në adhurim ndaj Allahut, urrejtja, armiqësia për të dhe tekfiri i atyre që e veprojnë atë.

Ka thënë shejh Abdurrahman ibn Hasen (Allahu e mëshiroftë) në shpjegimin e themelit të fesë: "Themeli i fesë dhe shtylla e saj janë dy gjëra: **E para**: Urdhëri që të adhurohet vetëm Allahu, pa i bërë shok Atij, të thirrë vetëm tek

Ai, të miqëson vetëm për Të dhe t'i bën tekfir ata që e kanë braktisur atë. Kjo ngase ai që e vepron shirkun ai e ka lë (braktis) teuhidin. Këto të dyja (shirku dhe teuhidi) janë dy gjëra të kundërta që nuk bashkohen dhe kurdo që ndodh shirku largohet teuhidi.Thotë Allahu i Madhëruar duke treguar për ata që kanë bërë shirk: ".. dhe i përshkruan shokë Allahut për të larguar (njerëzit) nga rruga e Tij. Thuaj: "Kënaqu për pak kohë me mosbesimin tënd, se ti pa dyshim je nga banuesit e zjarrit! (Zumer:8)

Allahu i Madhëruar e shpalli kafir për shkak të marrjës për zota, e që ishin shoqëruesit e tyre në adhurim. Ajetët për këtë shembull janë të shumta, kështu që njeriu nuk mund të jetë njësues në Allahun (muvehid) përveçse me mohimin e shirkut, distancimit prej tij dhe tekfirit të atyreve që e veprojnë atë.Tutje shejhu (Allahu e mëshiroftë) tha: **E dyta:** Paralajmërimi nga shirku në adhurim ndaj Allahut, urrejtja, armiqësia për të dhe tekfiri i atyre që e veprojnë atë. Teuhidi nuk plotësohet përveçse me këtë dhe kjo është feja e të dërguarëve, të cilët e paralajmëruan popullin e tyre prej shirkut, siç tregon Allahu i Madhëruar: **"Ne dërguam në çdo popull të dërguar që t'u thonë:"Adhuroni vetëm All-llahun, e largojuni djajve (adhurimit të tyre)!"(Nahl:36) "Luftoni ata derisa të mos mbetet idhujtari (besim i kotë), e i tërë adhurimi të bëhet vetëm për All-llahun".** (A'raf:39)

Fitneja në këtë ajet është për qëllim shirku.Allahu i Madhëruar i cilësoi mushrikët me kufër në shumë ajete, ngase patjetër duhet të bëhen tekfir ata. Kjo është ajo që kërkon fjala "La ilahe il-lAllah, fjala e sinqeritetit që nuk realizohet kuptimi i saj përveçse me tekfirin e atyre që i bëjnë shirk Allahut në adhurim, siç ka ardhur edhe në hadith të saktë: *" Kush thotë" La ilahe il-lAllah" dhe e mohon atë që adhurohet përveç Allahut i bëhet e mbrojtur pasuria dhe gjaku i tij, kurse llogaria e tij mbetët tek Allahu".* (Transmeton Muslimi)

Fjala e tij: Kush thotë "La ilahe il-lAllah" dhe e mohon atë që adhurohet përveç Allahut nuk do të thotë se nuk mbrohet pasuria dhe gjaku i tij përveçse me këtë.Nëse dyshon ose është i luhatshëm atëherë nuk i mbrohet pasuria dhe gjaku i tij. Këto gjëra janë teuhidi i plotë sepse fjala "La ilahe il-lAllah" është kushtëzuar me kushtëzime pa të cilat nuk vlenë, siç janë: Ditura, sinqeriteti, çiltërsia bindja dhe mos dyshimi. Njeriu nuk mund të jetë njësues përveçse me bashkimin e të gjitha këtyre, bindja në to, pranimin e tyre, dashuria për, miqësimi dhe armiqësimi për të dhe me bashkimin e këtyre që i përmendi shejhu (hoxha) ynë. Pastaj shejhu (Allahu e mëshiroftë) tha: "Kundërshtarët në të janë të mdryshëm... deri kur tha:Ka nga njerëzit që e adhuron Allahun mirëpo nuk e mohon (kundërshton) shirkun dhe as nuk i armiqëson mushrikët.Them: Eshtë e njohur se ai që nuk e mohon (kundërshton) shirkun nuk e njeh teuhidin dhe nuk e ka sjellur atë që argumenton fjala "la ilahe il-lAllah" - prej kundërshtimit të shirkut dhe tekfirit të tyre për atë që e vepron atë pas sqarimit (shpjegimit) dhe për këtë ka ixhma. Këtë e përmban kaptina "ihlas" dhe "El-Kafirun" dhe fjala e Allahut në kaptinën Mumtehine: **",,Ne distancohemi prej jush dhe prej asaj që adhuroni.."**(Mumtehine:4) se ai që nuk e bën kafir atë që e ka bërë Kurani e ka kundërshtuar atë me të cilën kanë ardhur të dërguarit (prej teuhidit) dhe asaj që ai obligon.Nuk mund të jetë njësues përveçse pas mohimit të shirkut dhe distancimit të tij dhe prej atyre që e veprojnë atë dhe duke i bërë tekfir. {Mexhmuatu Teuhid, 1/38-41}

Imam Hasen ibn Ali El-Berbahari (Allahu e mëshiroftë) në "Sherh Sunneh, faqe 31" ka thënë: "Nuk nxirret asnjë prej ithtarëve të kiblës prej Islamit derisa t kundërshton ndonjë ajet prej librit të Allahut Fuqiplotë, ose e kundërshton ndonjë hadith të saktë nga i dërguari salAllahu alejhi ue selem, ose falet për dikë tjetër krahas Allahut, ose therrë për dikë tjetër krahas Allahut. Nëse ai vepron diçka nga këto, të bëhet obligim nxjerrja e tij prej islamit."

ka ardhur në librin "El-Ikna" dhe shpjegimit të saj (Kapitulli:Dispozita ndaj felëshuesit-renegatit) për atë që bën kufër pas Islamit me fjalë, besim, dyshim apo vepër. Bëhet felëshues nëse nuk është nga ata që imponohet, siç thotë Allahu i Madhëruar:"**..me përjashtim të atij që dhunohet (për të mohuar), e zemra e tij është e bindur plotësisht me besim..."**(Nahl:106) Gjithashtu bën kufër nëse tallet për shkak të përgjithësisë së ajetit:**"...E kush zbrapset prej jush nga feja e tij dhe vdes si pabesimtar.."**(Bekare:217)

Dijetarët kanë konsenzus (ixhma) për mbytjen e felëshuesit (renegatit). Ai që bën shirk në Allahun e Madhëruar bëhet mohues (kafir), pasi që ishte besimtar. Argument është fjala e Allahut të Madhëruar : **"Ska dyshim se Allahu nuk e falë (mëkatin) t'i përshkruhet Atij shok (idhujtarinë), e përpos këtij (mëkati) i falë kujt do. Kush përshkruan All-LLahut shok, ai ka trilluar një mëkat të madh".**(Nisa:48)

Ose e mohon se Allahu është Krijuesi dhe Ai i cili e meriton adhurimin. Bën kufër ngase mohuesi i këtyre është mushrik në Allahun e Madhëruar. Ose e mohon një cilësi prej cilësive të Tij, ose i përshkruan ortak dhe fëmijë. Kjo është kufër. Ose pretendon pejgamberllëkun dhe i beson atij që e pretendon pejgamberllëkun pas të dërguarit salAllahu alejhi ue selem. Ky njeri bën kufër sepse e ka përgënjështruar fjalën e Allahut të Madhëruar"**..,por ai ishte i dërguari i All-llahut dhe vulë e të gjithë pejgamberëve..."** (Ahzab:40)

Ose mohon një të dërguar, apo një libër prej librave të Allahut, ose diçka prej tyre. Ose i mohon melaiket, ose ndonjë melek që është vërtetuar se është melek. Bën kufër për shkak të përgënjështrimit të Kuranit. Bën kufër nëse e mohon ringjalljen, e shanë Allahun dhe të dërguarin e Tij, tallet me Allahun, librin dhe të dërguarit e Tij. Argument është fjala e Allahut: **" E nëse i pyet ti ata (përse tallen), do të thonë:" Ne vetëm jemi mahnitur e dëfruar".Thuaj:" A me All-llahun, librin dhe të dërguarin e Tij talleni?"**

Mos kërkoni fare ndjesë, ju pasi që (shpallët se) besuat, keni mohuar. Nëse një grupi nga ju i falim, grupin tjetër e dënojmë, ngase ishin kriminelë". (Teube:65-66).

Thotë Shejhu (Allahu e mëshiroftë): "Ose e urren të dërguarin e Tij dhe atë me të cilë ka ardhur. Ky njeri bën kufër me pajtimin e të gjithë dijetarëve. Njashtu bën kufër nëse vendos mes tij dhe Allahut ndërmjetësues tek të cilët mbeshtetët dhe iu lutet atyre. Bën kufër me ixhma, sepse kjo llogaritet si vepra e adhuruesve të idhujve të cilët thonin: **"Ne nuk i adhurojmë ata për tjetër, vetëm që të na afrojnë sa më afër All-llahut..."** (Zumer:3)

Ose e sjellë ndonjë fjalë apo vepër të qartë në tallje me fenë të cilën e ka ligjësuar Allahu i Madhëruar. Bën kufër siç u tregua në ajetin me herët. Bën kufër nëse e nënqmon Kuranin, apo e thotë ndonjë fjalë që e nxjerrë nga Islami si p.sh Thotë jam çifut ose i krishter. Bën kufër nëse tallet me premtimin e Allahut dhe kërcënimin e Tij. Bëhet kafir sepse hynë në talljen ndaj Allahut.Bën kufër nëse nuk e shpall kafir atë i cili merr ndonje fe tjetër përveç islamit, dyshon në kufrin e tij, ose thotë: Unë kam nevojë për diturinë e Muhamedit salAllahu alejhi ue selem në anën e jashtme dhe jo në anën e brendshme. Bën kufër nëse thotë se ndonjërit prej evliave i lejohet të dal nga sheriati i Muhamedit saAllahu alejhi ue selem, ashtu siç iu lejua Hidrit (alejhio selam) të dalë nga sheriati i Musës (alejhi selam). Bën kufër ai që i shanë sahabët (radijAllahu anhuma) ose ndonjë prej tyre, ose sharjës së tij ia bashkangjit edhe besimin se Aliu (radojAllahu anhu) është zot dhe se Xhibrili (alejhi selam) ka gabuar. S'ka dyshim në kufrin e këtij dhe poashtu në kufrin e atij që ndalet në mos tekfirin e tij dhe mbytjës së tij. Ndalohet mësimi i magjisë, mësimdhënia dhe të punuarit me të. Bën kufër me mësimin e saj dhe veprimin me të,pa marrë parasysh e besoi ndalimin apo lejimin e saj..." {E huazuar nga "Fjalët e dobishme nga kufriatet e bëra" nga dijetari Abdullah ibn Muhammed ibn Abdul Vehab (Allahu e mëshiroftë}

Shejh Muhamed ibn Abdul Vehabi (Allahu e mëshiroftë) në "Mufid El-Mustefid fi kufri tariki teuhid" thotë: "Nga ajo që më së miri e zgjedh problematikën e kësaj është d.m.th. meselën e tekfirit të atoj që e vepron një anulues prej anuluesëve të Islamit, e që i përkatësohet Islamit. besimtarit edhe më shumë ia shton bindjen ajo që ka ndodhur me të dërguarin salAllahu alejhi ue selem, sahabët dhe dijetarët pas tij, për ata që përkatësohen në Islam, siç ceket se i dërguari salAllahu alejhi ue selem e ka dërguar Berra ibn Azibin (radijAllahu anhu), i cili me vete e barte flamurin dhe shkoi tek një njeri qëe kishte martuar gruan e babait të tij për ta mbytur dhe për t'ia konfiskuar pasurinë e tij. Poashtu edhe nisja e tij për tek beni mustalikët, kur i treguan se e kanë ndaluar zekatin. Dhe si shembulli i Ebu Bekër Sidikut dhe sahabëve të tjerë (radijAllahu anhuma) ndaj atyre që nuk e jepnin zekatin, marrjës së pasurisë së tyre, plaqkës së pasurisë dhe emërtimit të tyre si felëshues (renegat). Dhe si shembulli i (ixhmaut) konsenzuesit të sahabëve në kohën e Omerit (radijAllahu anhu) për tekfirin e Kudame ibn medhunit dhe shokëve të tij, nëse ata nuk pendohen pasiqë e kishin keqkuptuar fjalën e Allahut: **"Ata që besuan dhe bënë punë të mira, nuk kanë mëkat për atë që u ushqyen (më herë) derisa ata ruhen (prej haramit)...".**(Maide:93). Bën kufër ai që pretendon se lejohet alkooli për disa njerëz të caktuar.

Ose sikur shembulli i konsenzuesit të sahabëve në kohën e Othmanit (radijAllahu anhu) për tekfirin e xhematit të xhamisë, të cilët folën fjalë për pejgamberllëkun e Musejleme gënjështarit, edhe pse ata nuk ndoqën atë. Pastaj sahabët (radijAllahu anhum) kishin polemikë rreth pranimit të pendimit të tyre.Ose si shembulli i Aliut (radijAllahu anhu) i cili i dogji me zjarrë shokët e tij kur e tepruan në të (duke e pranuar zot). Ose si shembulli i konsenzuesit të tabiinëve dhe sahabëve që ishin ende gjallë rreth kufrit të Muhtarë ibn Ebi Ubejdit dhe ata që e ndoqën atë, edhe pse ai pretendon se po e kërkon gjakun e Husejnit dhe Ehlul bejtit. Pastaj ixhmau (konsenzuesi) i tabiinëve dhe atyre që erdhën pas tyre për mbytjën e Xhad ibn Dirhemit i cili ishte i

njohur me dije dhe devotshmëri. Dhe mos t'i përmendim shembujt e tjerë të cilët nuk përkufizohen. Askush as prej të hershmëve dhe as prej të më vonshmëve nuk tha si po i lufton Beni Hanifët, kurse ata thonë "La ilahe il-lAllah", falë dhe japin qekatin. Gjithashtu nuk ishte problem për asnjë prej sahabëve (radijAllahu anhum)tekfiri i Kudame ibn Medhunit dhe shokëve të tij, nëse ata nuk pendohen.

Gjithashtu koha e Beni Ubejd el Kaddah të cilët e sunduan Marokun, Egjiptin, Shamin dhe asaj që e shfaqën prej fjalëve dhe veprave. Nuk ishte problematikë për asnjë prej dijetarëve luftimi i tyre.Këta jetuan në kohën e Ibn Xhevzit (radijAllahu anhu) me çrast ai shkroi një libër për ta pasi që morën Egjiptin dhe e titulloi "Triumfi ndaj Egjiptit"

Nuk dihet që dikush prej dijetarëve të hershëm apo të mëvonshem të këtë kundërshtua këto.Nuk ishte problematikë për ta pse ata e shqiptonin fjalën "La ilahe il-lAllah" ose praktikonin diçka prej shtyllave të Islamit përveç ajo që kemi dëgjuar prej të humbureve në këtë kohë, ku e pranojnë se ajo është shirk, mirëpo ai që e vepron ose është në anën e tyre ose e nënqmon teuhidin, i lufton ithtarët e tij, ose i urren për shkak të tij. Ai nuk bën kufër sepse thotë "La ilahe il-lAllah" ose sepse ai i vepron pesë shtyllat e Islamit dhe argumentohen me atë se i dërguari (sal'Allahu alejhi ue selem) i quajti Islam. Këtë nuk mund ta dëgjosh asnjëherë përveçse pre këtyre kundërshtarëve injorantë dhe të devijuar, me çrast nëse ata e gjejnë një shkronjë prej dijetarëve e marrin si argument për mendimin e tyre të neveritur dhe të pa logjikshëm. I gjori ka rënë në atë që tha poeti në poezinë e tij:

Ato janë mendime që nuk i përshkruhen asnjë dijetari...

Që nuk vlenë as sa një filozofi nëse kthehet në peshorën e dijetarit.

Dhe tha në librin "Muhtesar Es-Sireh" Tregimi i Muhtar ibn Ebi Ubejd Eth-Thekafi, i cili ishte prej tabiinëve dhe dhëndrri i Abdullah ibn Omerit

(radijAllahu anhuma).Babai i tij thotë se ishte njeri i mirë, mirëpo në fund të jetës së tij pretendonte se i vinte shpallja. Abdullah ibn Zubejri (radijAllahu anhu) kundër tij nisi një ekspeditë për ta luftuar ushtrinë e tij, me çrast edhe e mbyten atë.Komandanti i ushtrisë ishte Musab ibn Zuberj (radijAllahu anhu). Me vete e kishin edhe një grua që babai i saj ishte njëri nga sahabët. Musabi e thirri që ta shpallte për kafir (Muhtar ibn Ebi Ubejd Eth-Thekafi) mirëpo ajo refuzoi e pastaj ai i shkruajti vëllaut të tij Abdullahut që ta pyet rreth saj.Ai ia ktheu:Nëse ajo nuk distancohet nga kjo atëherë mbyte. Ajo refuzoi prapë kështu që Musabi e mbyti. Dijetarët kishin ixhma për kufrin e Muhtarit, edhe pse ai i vepronte disa prej dispozitave të islamit.Krimi i saj ishte në të drejtën e pejgamberllëkut të dikujt tjetër përpos të dërguarit salAllahu alejhi ue selem. Nëse sahabët (radijAllahu anhum) e mbytën një grua prej bijave të sahabëve pasi u ndal në tekfirin e Muhtarit, a thua vallë si është halli i atij i cili nuk e shpallë kafir BEDEVIUN.O Allah kërkojmë falje nga ti.(Faqe:34)

Dijetari Sulejman ibn Abdullah (Allahu e mëshiroftë) për atë që ndalet apo dyshon ose është injorant në kufrin e atyre që i adhurojnë varret thotë: "Nëse ai dyshon në kufrin e tyre ose është injorantë; i sqarohen atij argumentët nga libri i Allahut dhe suneti i të dërguarit salAllahu alejhji ue selem për kufrin e tyre.Nëse edhe pas kësaj dyshon dhe është i luhatshëm, ai është kafir me ixhmanë e të gjithë dijetarëve , sepse ai që dyshon në kufrin e kafirit është kafir". {Evthekul urel damne mexhmuatu teuhid, 1/16}

Disa nga dijetarët e Nexhdit kanë thënë: "Ndaja atyre që xhihadi bëhet obligim janë edhe ata që nuk i bëjnë tekfir mushrikët,ose dyshojnë në kufrin e tyre, për shkak se ajo është nga anuluesit e Islamit. Dhe një prej asgjësuesve të tij dhe ai që cilësohet me të bën kufër. I bëhet hallall gjaku dhe pasuria e tij.Eshtë detyrë luftimi i tij derisa t'i bë tekfri mushrikët.Argument për këtë është fjala e të dërguarit salAllahu alejhi ue selem: *"Ai që thotë "La ilahe il-lAllah" dhe e mohon atë që adhurohet përveç Allahut, i mbrohet pasuria*

dhe gjaku i tij".(Transmeton Muslimi). E ndërlidhi mbrojtjen e pasurisë dhe gjakut me dy gjëra.

E para: La ilahe il-lAllah

E dyta: Kufri (mohimi) ndaj asaj që adhurohet krahas Allahut.

Kështu që nuk mbrohet pasuria dhe gjaku i robit derisa t'i sjell këto dy gjëra. E para nga to fjala "La ilahe il-lAllah" dhe qëllimi këtu është jo vetëm shqiptimi, por: "Njësimi i Allahut me të gjitha llojet e adhurimit. E dyta: Kufri (mohimi) i asaj që adhurohet përpos Allahut, e që kuptimi i saj është tekfiri i mushrikëve dhe distancimi prej tyre dhe i asaj që adhurohet përpos Allahut.

Ai që nuk i bën tekfir mushrikët prej adhuruesve të varreve të varreve sikurse banorët e shtetit turk, adhuruesit e varreve prej banorëve të Mekës dhe të tjerët që i adhuronin njerëzit e mirë dhe largimit të tyre nga teuhidi i Allahut, futjes së tyre në shirk dhe zëvendësimit të sunetit me bidat të kufrit.S'ka dyshim se i tilli është kafir sikur ata, edhe nëse ky e urren fenë e tyre dhe e do Islamin dhe muslimanët.Kjo ngase ai që nuk i bën tekfir mushrikët nuk është besimtar i Kuranit, ngase Kurani i ka shpallur kafira mushrikët dhe ka urdhëruar që të shpallën kafira, të armiqësohen dhe të luftohen.

Shejh Muhammed ibn Abdul Vehab (Allahu e mëshiroftë) kur foli për anuluesit e Islamit tha : E treta: Kush nuk i bën tekfir mushrikët, dyshon në kufrin e tyre, apo saktëson medh'hebin e tyre- ai është kafir (jobesimtar).

Ka thënë shejhul islam ibn Tejmije (Allahu e mëshiroftë): " Ai që i lutet Ali ibn Ebi Talibit (radijAllahu anhu) ka bërë kufër dhe ai që dyshon në kufrin e tij bën kufër."{Dureru senije,9/291}

U pyet shejh Eba betini (Allahu e mëshiroftë):Për gjykimin ndaj rafidive dhe fjalës së atyre që thonë se për atë që e shqipton shahadetin nuk lejohet tekfiri i tij.

U përgjigj: (Allahu e mëshiroftë): Ke pyetur për gjykimin e Islamit ndaj rafidive të cilët në esencë janë të ndarë në grupacione. Prej tyre një grup janë që e mbivlerësojnë Aliu (radijAllahu anhu) mbi sahabët e tjerë dhe nuk i mallkojnë ata. Prej tyre një grup janë që besojnë së Xhibrili alejhi selam ka gabuar gjatë sjelljës së shpalljës. Për këtë grup nuk dyshohet në kufrin e tyre, kurse shumica e tyre në origjinë e pranojnë shpalljen e të dërguarit salAllahu alejhi ue selem, mirëpo pretendojnë se hilafetin e ka merituar Aliu (radijAllahu anhu) pas vdekjës së Muhamedit (salAllahu alejhi ue selem).

Si dhe i mallkojnë sahabët dhe i ofendojnë ata. Në lidhje me këtë mesele dhe gjykimin ndaj tyre Ibn Tejmije (Allahu mëshiroftë) në librin "Dispozita e sheriatit për fyesin e të dërguarit" tha: "Ai që i shanë sahabët e të dërguarit ose ndonjërin prej tyre dhe sharjës ia bashkangjit edhe besimin se Ali (radijAllahu anhu) është zot, ose pejgamber dhe beson se Xhibrili alejhi selam ka gabuar,s'ka dyshim në kufrin e këtij dhe kufrin e atij që ndalet në tekfirin e tij. Ai që shpif për Aishën (radijAllahu anha) dhe i mallkon sahabët rreth tij ka hilaf (polemikë); se a bën kufër apo fisk (mëkat të madh), Imam Ahmedi (Allahu e mëshiroftë) u ndal ne tekfirin e tij dhe tha se dënohet, goditet me kamxhik dhe burgoset, derisa të ose të pendohet.Tutje shejhu tha: kush ia shton kësaj atë si p.sh Ai që beson se sahabët (radijAllahu anhum) përveç një grupi të vogël prej 11-20 individëve që kanë mbetur në Islam. S'ka dyshim në kufrin e thënësit të saj dhe ai që dyshon në kufrin e këtij është poashtu kafir.

Ky është gjykimi i rafidive në origjinë, ndërsa gjykimi për të mëvonshmit prej tyre është se ata kanë bashkuar në mes rafidizmit dhe shirkut të madh në Allahun e Madhëruar, në ritualet e tyre tek teqët dhe tyrbet. Shirku i këtyre ka arritur dhe tejkaluar shirkun e arabëve tek të cilët u dërgua i dërguari salAllahu alejhu ue selem. Sa i përket atij që thotë se ai që e shqipton shahadetin nuk lejohet tekfiri i tij, thënësi i kësaj fjalë patjejtër bie në kontradiktë me vetveten. A thua çka thotë ky për atë i cili e mohon ringjalljen, ose dyshon në kufrin e atij që e mohon atë,megjithëse e shqipton fjalën "La ilahe il-lAllah". Ose e mohon pejgamberllëkun e ndonjë të dërguari të Allahut të vërtetuar në librin e Tij. Ose thotë se është Hallall prostitucioni, kamata, homoseksualizmi e të ngjajshme si këto. Ose e mohon legjitimitetin e ezanit ose ikametit. Ose e mohon vitrin, misvakun dhe të ngjajshme. Nuk besoj se dikush ndalet në kufrin e këtyre dhe të ngjajshmëve, përveçse ndonjë mendjemadhi ose kryeneqi.Ata thanë se nuk i bën dëm asgjë dhe as nuk bën kufër përdersa ai e shqipton shahadetin. S'ka dyshim në kufrin e tij dhe kufrin e atij që dyshon në të,sepse ai me këtë fjalë është mohues dhe përgënjështrues i Allahut, të dërguarit dhe i të gjithë muslimanëve. Argumentet për kufrin e tij janë prej Kuranit, Sunetit dhe ixhmait dhe thuhet për atë që thotë se ai që sjell shahadetin se nuk imagjinohet kufri i tij.I thuhet çfarë kuptimi ka kapitulli të cilin e përmendin fukahatë në librat e fikhut e që është "Dispozita e sheriatit mbi felëshuesin. Felëshues (murted) është ai që mohon pas Islamit të tij, qoftë me fjalë, bindje , dyshim apo vepër, edhe pse më herët ky e shqipton shahadetin, falej dhe agjëronte. Por, edhe pse ky e shqipton shahadetin, falet dhe agjëron, kjo nuk e pengon gjykimin me ride ndaj tij dhe kjo është e qartë me argumente të Kuranit sunetit dhe ixhmasë. Gjëja e parë që e përmendin dijetarët në këtë kapitull është shirku në Allahun.Ai që bën shirk në Allahun, ai është murted.Shirku është lutja e dikujt tjetër pos Allahut (në atë që s'ka mundësi me ta dhënë askush pos Allahut). Ai i cili e vepron një adhurim për dikë tjetër pos Allahut- ai është mushrik, edhe nëse agjëron ditë dhe falet natën. Adhurimi i tij është i kotë.Thotë

Allahu i Madhëruar: **“Pasha Allahun, ty të është shpallur, e edhe atyre para teje: “Nëse i bën shok (Allahut), veprat tua janë të asgjësuara dhe ti do të jeshë prej të humburve”.** (Zumer:65)

Shirku është adhurimi i dikujt tjetër pos Allahut të Madhëruar.Tekstet e Kuranit për këtë janë të shumta. Ai që thotë se kush e shqipton shahadetin, falet dhe agjëron- nuk lejohet tekfiri i tij, ose e adhuron dikë tjetër pos Allahut- ai është kafir dhe ai që dyshon në kufrin e tij është kafir. Ai që mendon kështu ai është përgënjështrues dhe mohues i Allahut, të dërguarit dhe ixhmasë së prerë, e që nuk dyshon në të ai që i hedh shikimin fjalëve të dijetarëve.Mirëpo pasioni dhe imitimi i vërbër ia verbuan sytë dhe ia mbyllën gojën: “**Atij të cilit All-llahu nuk i jep dritë, ai nuk ka për të pasur dritë”.** (Nur:40). Dhe le ta kupton secili që Allahu e ka begatuar me njohjen e shirkut që iu është fshehur shumë njerëzve sot, se Ai e ka begatuar me begatinë me të madhe: **“ Thuaj: "Vetëm mirësisë së All-llahut dhe mëshirës së Tij le t'i gëzohen, se është shumë më e dobishme se ajo që grumbullojnë ata".** (Junus:58)

...por All-llahu juve ua bëri të dashur besimin dhe ua zbukuroi atë në zemrat tuaja, ndërsa mosbesimin, shfrenimin dhe kundërshtimin, ua bëri që t'i urreni. Të tillë janë ata që gjetën rrugën e drejtë.Kjo është dhuratë dhe begati prej All-llahut, ..”(Huxhurat:7:8)

{Erresail vel mesail nexhdije, 1/658-660}

Ka thënë Shejh Muhammed Ibn Abdul vehab (Allahu e mëshiroftë): “Nëse rafidiu i shanë sahabët, dijetarët kanë polemikë rreth kufrit të tij. Nëse i beson Aliut ose husejnit ai është kafir (me ixhma) dhe ai që dyshon në kufrin e tij bëhet kafir”. {Edurer senije, 10-129}

Ka thënë Shejh Muhammed ibn Abduletif alu Shejh (Allahu e mëshiroftë) : Kush i veçon disa vende me adhurim ose beson se ai që ndalet në ato

vende bie nga ai obligueshmeria e haxhit, në kufrin e këtij nuk dyshohet.Ai që ka nuhatur pak nga Islami, ai që dyshon në kufrin e tij duhet t'i ngritet argumenti dhe t'i tregohet se kjo është kufër dhe shirk dhe se këta gurë nuk janë të ngjajshëm me simbolet e Allahut.Nëse i ngritet argumenti dhe prapë këmbëngul në të, s'ka dyshim në kufrin e tij". {Dureru senije, 10/443)}

Ka thënë Shejhul Ibn Tejmije (Allahu e mëshiroftë): "Këta njerëz të cilët quhen nusejri, ata dhe të gjitha grupet tjera të kerramitëve janë jobesimtarë me të mëdhenj sesa çifutët dhe të krishterët. Dëmi i tyre në umet është më i madh sesa dëmi i kufarve luftues siç janë tatarët, françezet dhe të tjerët.Këta shfaqen tek muslimanët injorantë me shiizmin e tyre dhe dashurinë ndaj Ehlul Bejtin. (35/138)

Shejhul islam Ibn Tejmije (Allahu e mëshiroftë) është pyetur për druzët dhe nusjeritë, se cila është dispozita për ta ?

Ai u përgjigj: "Këta (druzët dhe nusajritë)janë jobesimtarë me pajtimin e të gjithë besimtarëve. Nuk lejohet ngrënia e të therrurave të tyre, e as martesa me gratë e tyrë.Prej tyre xhizja nuk pranohet. Ata janë felëshues, nuk janë muslimanë, as jehudë, e as krishterë. Ata nuk besojnë obligimin e pesë kohëve të namazit, agjërimin e ramazanit, Haxhin e as ndalesat e Allahut dhe të dërguarit për të ngordhurën, alkoolin, etj. Edhe nëse shfaqin shahadetin me këto ata janë jobesimtarë me pajtimin e të gjithë muslimanëve".

[Mexhmu fetava, 35/161]

Shejhul islam, për kufrin e druzëve thotë:" Për kufrin e tyre muslimanët nuk kanë polemikë. Ai i cili dyshon në kufrin e tyre është kafir sikur ata. Ata nuk janë as në pozitën e ithtarëve të librit, e as sikur mushrikët. Ata janë prej jobesimtarëve të devijuar. Nuk lejohet ngrënia e mishit të tyre, gratë u

robërohen, pasuria u mirret. Ata janë zindikë dhe felëshues (murtedë). Pendimi i tyre nuk pranohet.Është obligim vrasja e dijetarëve të tyre që mos t'i devijojnë të tjerët. Ndalohet fjetja në shtëpitë e tyre, shoqërimi dhe ecja me ta, apo përcjellja e xhenazes së tyre”.

[Mexhmu fetava ,35/162]

Ai (Allahu e mëshiroftë) thotë : “Atyre që nuk e njohin realitetin e tyre iu është përzier (turbulluar) çështja , ashtu siç iu është përzier çështja e kerramitëve dhe batinive, atëherë kur pretenduan se janë nga pasardhësit e Fatimës (radijAllahu anha) dhe u përkatësuar në shiizëm. Kësisoj ndjekësit e tyre anuan nga ta pa kuptuar brendësinë e kufrit të tyre. Ata që anuan kah ta ishin njëri prej dyre grupeve:

Ose zindika, munafika, injorantë dhe të devijuar. Dhe kështu këta itihaditër (kerramitët dhe batinitë) kokat e tyre janë prijësat në kufër, që është detyrë mbytja e tyre, pa u pranuar pendimin asnjërit prej tyre (nëse kapen para se të pendohen). Ata janë zindikat me të mëdhenj, të cilët e shfaqin islamin dhe e fshehin kufrin me të madh. Ata janë të cilët e kuptojnë besimin e devijuar të tyre dhe kundërshtimet e tyre me fenë Islame.Është detyrë dënimi i secilit që përkatësohet ne të, i mbron ata, i lavdëron, ua lavdëron librat e tyre, iu ndihmon atyre, e urren të folurit keq për ta dhe i arsyeton ata se këto fjalë nuk thuhen prej tyre. Sa i përket atij që thotë sikur fjalët e tyre me teuil (keqinterpretim) që përputhet me sheriat, atëherë atij i tregohet e vërteta në atë që e ka thënë. Mirëpo nëse është besimtar në të me brendësinë dhe të jashtmën atëherë ai është me pabesimtar sesa të krishterët dhe ai që nuk i shpallë kafira këta dhe fjalës së tyre i vendos teuil (keqinterpretim) me këtë është në kufrin e tij më i humbur sesa të krishterët, të cilët shkuan në trinitet”.

[Mexhmu fetava, 2/132/133]

Në në vënd tjetër tha :"Secili që informon për këtë grup (batinitët) dhe pajtohet me të, ka bërë kufër të madh dhe e ka mohuar Allahun. Kurse sa i përket injorantëve të cilët kanë mendim të mirë për fjalët e tyre mirëpo nuk i kuptojnë dhe besojnë se këto fjalë janë prej llojit të fjalëve të dijetarëve të tyre të njohur (të cilët flasin fjalë të vërteta dhe realitetin e tyre nuk e kuptojnë shumica e njerëzve).Prej këtyre gjenë që i pranojnë ata dhe kanë mendim të mir për ta, u nënshtrohen atyre sipas injorancës dhe devijimit të tyre. Nuk paramendohet që dikush t'i lavdëron këta përveç ndonjë mohues ose injorant i devijuar. Fjalët e tyre janë me të këqija se sa fjalët e të krishterëve dhe janë në kundërthënie të llojit në të cilën kanë rënë ata.Për këtë arsye i gjenë që nganjëherë thonë se zoti është bashkuar me trupat e disa njerëzve, e nganjëherë me trinitet.Ky është një fraksion kundërthënës në veten e tij, dhe për këtë shkak ua turbullojnë çështjen atyre që nuk i kuptojnë.E gjithë kjo është kufër (brenda dhe jashtë) me pajtimin e të gjithë muslimanëve.Dhe ai që dyshon në kufrin e këtyre (pas njohjes së fjalëve të tyre dhe njohjes së fëse Islame-ai është kafir, dhe kufri i tij është sikurse kufri i atij që dyshon në kufrin e të krishterëve, çifutëve dhe mushrikëve".

[Mexhmu fetava , 2/367-368]

Shejh Hamd Ibn Atik (Allahu e mëshiroftë) për atë që dyshon në kufrin e disa ateistave si p.sh Ibn Arabiut,Ibn Faridit , Ibn Sebinit,Tilmsaniut, të cilët besojnë në vahdetul vuxhud (besim filozofik) dhe thonë se natyra dhe Allahu janë një. Kjo është forma e bidatit, devijimit dhe kufrit të tyre dhe cila është dispozita ndaj thënësit të kësaj fjale kur dihet se është musliman. Shejh Atiku (Allah e mëshiroftë) u përgjigj: "Sa I përket fjalës së tij, cila është forma e bidatit, devijimit dhe kufrit të tyre, themi atë që ka thënë Allahu I Madhëruar: **"Gjithashtu bënë kufër (mosbesim) ata që thane: "All-llahu është I treti I treve". S'ka në gjithësi tjetër pos vetmit Allahut, e nëse nuk pushojnë nga ajo që thane (tre zotëra), do t'I kapë denim I dhembshëm ata që nuk besuan prej tyre".** (Maide:73)

Dhe as që ju urdhëron ai (pejgamberi) që t'I adhuroni engjëjt, as pejgamberët për zota. Vallë, a ju urdhëroi ai juve mosbesimin pasi që ju jeni muslimanë? (Ali Imran:80)

"…Bënë kufër (mohuan të vërtetën) ata që thanë:"Allahu është ai, Mesihu , biri i Merjemes…" (Maide:72)

Në dy vende të librit të tij, nëse Allahu e quajti jobesimtar atë që thotë se Allahu është Mesihu, i biri Merjemës, atë që thotë se Allahu është I treti treve dhe ata që I marrin melaiket dhe pejgamberët për zota, atëherë si të mos bën kufër ai I cili I bën të gjitha krijesat zota.Mendimin me të mire të selefëve ndaj këtyre e dhanë ata që thathane kufri I tyre është më I rëndë (I madh) se sa kufri i çifutëve dhe krishtërve. Ndërsa sa i përket atij që ua ka hedh dyshimin tek ju është detyrë mësimi I tij dhe ngritja e argumentit ndaj tij me argumentet e librit të Allahut, fjalët e të dërguarit (salAllahu alejhi ue selem) dhe fjalët e dijetarëve të fesë.Nëse ai e kupton (meson) të vërtetën dhe beson në kotësinë e asaj në të cilën janë ithtarët e bidatit prej itihadijëve dhe të tjerëve, atëherë kjo është ajo që kërkohet dhe për këtë falënderimi I takon vetëm Allahut. E nëse ai nuk e bën këtë, obligohet largimi (distancimi) dhe ndarja prej tij.Mirëpo nëse ka mundësi mbytet dhe hidhet në mbeturina, në mënyrë që era e tij mos t'I shqetëson muslimanët.

[Dureru senije, 3/346]

Komisionit të Përhershëm për hulumtime dhe fetva i është bërë kjo pyetje

Duam të dime gjykimin e atij që nuk e shpallë kafirin për kafir ?

U përgjigjën: Falënderimi I takon vetëm Allahut, salavatet dhe selamet ia dërgojmë të dërguarit të Allahut, familjes dhe shokëve të tij. Me pastaj: tek ai që vërtetohet kufri I tij, obligohet besimi në vërtetimin e kufrit të tij dhe mbi të gjykohet me kufër. Nëse ai nuk pendohet, udhëheqësi I muslimanëve e zbaton ndaj tij dënimin për shkak të rides (daljes nga feja).Ai që nuk e bën

tekfir atë bëhët kafir, përveçse nëse ai ka ndonjë dyshim I cili duhet të eliminohet… 2/92

Gjithashtu ka ardhur në përgjiget e Komisionit të Përhershëm për fetva përgjigja se: "Nuk I lejohet pales së muvehidëve (njësuesve në Allahun) të cilët besojnë në kufrin e adhuruesve të varrit që t'I shpallin për kafira vëllezërit e tyre muvehida (njësuesve) të cilët janë ndalur në tekfirin e tyre, derisa t'u ngritet atyre argumenti, sepse ndalja e tyre ndaj tekfirit të atyre është për shkak të ndonjë dyshimi. Prandaj ndaj atij që e ka këtë bindje patjetër duhet që r' ngritet argumenti ndaj adhuruesve të varrit para se t'i bëjmë tekfir ata, ndërsa për kufrin e çifutëve, krishtërve, komunistave dhe të tjerëve s'ka dyshim në kufrin e tyre e, as në kufrin e atyre që nuk i bëjnë ata tekfri.(2/92)

Shejh Muhamed ibn Abdul Vehab (Allahu e mëshiroftë) gjatë demantit ndaj atij që ndalet në tekfirin e individit I cili e adhuron dike tjetër pos Allahut tha: " A ka thënë ndokush prej këtyre prej sahabëve deri në kohën e Mensur El Behutiut, se ata bëjnë kufër të llojit dhe jot ë individit…" {Dureru Senije, 1/69 10/389,401,404,417}

Ka thënë dijeatri I njohur Eba Betini (Allahu e mëshiroftë): "Sa i përket pyetjës pës për të cilën pyete, se a i lejohet njeriut të bënë kufër personin konkret, nëse ai vepron diçka prej kufriateve? Ajo që argumenton Kurani, Suneti dhe Ixhmaja e dijetarëve për të është se bën kufër, si p.sh Ai që e adhuron dike tjetër përpos Allahut, ai që vepron diqka prej këtij lloji ose e pelqen atë. Këtë e shpjegojnë edhe fukahatë në kapitullin e dispozitës së felëshuesve (dezertorëve), ku përmendin shumë gjëra me të cilat muslimani bëhet felëshues (dezertor).Ata (fukahatë) e hapin këtë kapitull me këto fjalë :"Ai që bën shirk në Allahun është jobesimtar.Gjykimi ndaj tij është që t'i kërkohet pendimi; nëse pendohet i pranohet përndryshe mbytet. Kërkimi I pendimit bëhet me individin.Kur disa prej ithtarëve të bidatit I thane Imam Shafiut (Allahu e mëshiroftë): "Kurani është i krijuar , iu tha: "Bërë kufër në Allahun e Madhëruar". Fjalët e dijetarëve për tekfirin e individit janë të

shumta. Prej llojit me të madh të kufrit dhe shirkut është adhurimi I dikujt tjetër pos Allahut, e kjo është kufër me ixhmanë e të gjithë muslimanëve, dhe s'ka ndalesë në tekfirin e atij që e vepron këtë, ashtu si ai që bën prostitucion I thuhet lavir, sikurse ai që mirret me fajde i thuhet fajdexhi.. Allahu e di më së miri". [Erresail vel mesial nexhdije 4/523(dureru senije, 10/416)]

Ka thënë Shejh Muhamed ibn Abdul Vehabi (Allahu e mëshiroftë):"Ua kujtoj Allahun, ua kujtoj Allahun o vëllezërit e mi.Kapuni në thelbin e fesë, fillimin dhe fundin e tij, bazën dhe kokën e tij, e që është dëshmia "La ilahe il-lAllah".Mësojeni kuptimin e saj dhe duani ithtarër e saj.Konsideroni ata si vëllezërit tuaj, edhe nëse janë larg jush. Kundërshtojeni tagutin, armiqësojeni dhe urrene atë që e do atë (tagutin), ose polemizon dhe nuk I shpall kafira ata, ose thotë se unë nuk kam kurrfarë përgjegjësie për këtë, ose thotë Allahu nuk me ka ngarkuar me një gjë të tillë.Ky ka gënjyer dhe shpifur për Allahun, ngase Allahu e ka urdhëruar atë dhe e ka obliguar që ta mohon atë (tagutin) dhe distancimin prej tij,, edhe nëse është babai dhe vëllau I tij. Ua kujtoj Allahun, ua kujtoj Allahun që t'i përmbaheni thelbit të fesë, në mënyrë që ta takoni Zotin tuaj duke mos i bërë aspak shirk. O Zoti im me bëj të vdes si musliman dhe na bashko me njerëzit e mire".

[Dureru senije, 2/121]

Kapitulli i Katërt

Gjykimi i hyrjes në parlament ose kuvendët e legjislacionit dhe gjykimit për atë që kandidon për të hyrë në të.

Tema e pare: Gjykimi i hyrjës në parlament në origjinë është Haram (e ndaluar)

E para: Gjykimi i hyrjes në parlament në origjinë është haram (e ndaluar), ngase këto kuvende nuk shpetojnë nga kufri dhe tallja me ajetet e Allahut, akuzimin e sunetit të të dërguarit (salAllahu alejhi ue selem), refuzimit të gjykimit të Allahut dhe nënshtrimin ndaj dikujt tjetër pos Tij. Këto kuvende kështu funksionojnë dhe një gjë të tillë nuk e kundërshton askush përpos atij që iu është prishur natyrshmëria, e ka mundur epshi, e kanë kapluar mëkatët, të cilët përfitojnë në krah të fesë dhe nuk njohin gjuhë tjetër përveçse gjuhën e dinarit dhe dirhemit.

E dyta: Gjykimi për atë që hynë në parlament ndryshon sipas dallimeve të ligjeve të shteteve dhe kanunëve (neneve) të tyre, disa prej të cilave e kushtezojnë betimin në kushtetutë për atë që hynë, kurse disa nuk e kushtezojnë, siç është Algjeria dhe Turqia në të kaluarën. Mirëpo tani çështja ka ndryshuar dhe ata nuk pranojnë prej tyre përveçse kufrin dhe betimin në kushtetutë.

Forma e betimit në kushtetutë është të thotë: Betohem në Zotin në respektimin e kushtetutës dha aplikimin e saj. Dhe shprehje të ngjajshme të cilat na bëjnë me kuptu pajtimin e betuesit dhe veprimit të tij me gjykimin e tagutit. Pas betimit të tij në kushtetutë me këtë shprehje ku ai betohet në Zot për kufrin e jo në librin e Allahut ose gjykimin jo me sheriatin e Allahut, pajtimin me të dhe lejimin e ndjekjes se një ligji pos sheriatit të të dërguarit të Allahut. Pastaj pasimin e armiqëve të Allahut, të cilët betohen në kushtetutë, e cila ua jep të drejtën e vendosjës së legjislacioneve dhe nxerrjen e të drejtave siç ata pretendojnë.

Çështja është siç ka thënë poeti:

E lartësojnë dynjanë me coptimin e fesë tone…

Dhe nuk mbetët nga feja asgjë dhe as nuk lartësohemi.

Nëse kryeparlamentari ose shteti e kushtëzon betimin në kushtetutë dhe ai (deputeti) e jep betimin duke e respektuar atë që gjendet në të, punon sipas saj dhe e inplementon, ai është kafir dhe i tilli është në në pozitën e atij që betohet në Latin, Uzan dhe Menatin. Me këtë betim ata janë mbrojtësit e idhujve dhe përkthyesit e tyre. Edhe nëse betohet në zbatimin e Tevratit ose Inxhilit (të ndryshuar ose të shfuqizuar) dhe i përmbahet dispozitave të tij në këtë kohë- bëhet kafir në Allahun. Për këtë Ibn Kethiri (Allahu e mëshiroftë) ka treguar ixhmanë, e a thua vallë si është halli i atij që gjykon me ligjet e krishterëve dhe të tjerëve, prej ligjeve të fabrikuara.

Mirëpo nëse kryeparlamentari nuk ua kushtëzon betimin në kushtetutë atëherë ai që hynë nuk bën kufë me këto kushte:

Kushti i parë: Mos ta pranon gjykimin e tagutit

Kushti i dytë: Mos të nxjerrë gjykim të tagutit

Kushti i tretë: T'i kundërshton ata, t'i bën tekfir, të shfaqë armiqësi, distancim prej këtij taguti në mënyrë që të jetë i mbrojtur dhe të dal nga ky kuvend,ngase për të nuk ka imponim dhe most ë ulet me ta, ngase ulja me ta pa i kundërshtuar konsiderohet pajtim me kufrin e tyre dhe aprovim ndaj tyre, siç thotë Allahu i Madhëruar: "**Juve u është shpallur në librin (Kur'anin) që, kur të dëgjoni se po mohohet Kur'ani i Allahut dhe po bëhet tallje me të, mos rrini me ata derisa të mos hyjnë në bisedë tjetër. Përndryshe, ju do të jeni si ata. All-llahu do t'i tubojë tradhëtarët dhe jobesimtarët që të gjithë në xhehnnem".** (Nisa:140) dhe hadithi: "*Kush e beson Allahun dhe ditën e fundit, mos të ulet në atë tavolinë ku pihet alkooli".* Në një transmetim tjetër: *"Ka ndaluar i dërguari (salAllahu alejhi ue selem) që njeriu të ulet në atë tavolinë ku pihet alkooli"*

(Transmeton Tirmidhiu,Shejh Albani (Allahu e mëshiroftë) ka thënë hadithi ësht i saktë)

Për këtë shkak thuhet: Ai që e servon të keqën është sikurse vepruesi I saj, ai që heshtë ndaj saj e merr gjykimin e aprovuesit. Dhe pajtimi me kufër është kufër.

Dijetarët e obliguan shpërnguljen prej shtetit ku mbizoterojnë ligjet e kufrit, në mënyrë që muslimani të mos iu nënshtrohet këtyre ligjeve. Thotë shejh Muhamed ibn Ibrahim (Allahu e mëshiroftë): “Shteti i cili gjykon me kanun ai nuk është shtet islam dhe obligohet shpërngulja prej tij”. (Fetava shejh, 12/289)

E si është halli i atij që ulet me ta në këto kuvende të tagutave në të cilat mohohet Allahu, natën dhe ditën. Ai e ka detyrë ta kundërshton kushtetutën dhe demokracinë , ngase kushtetuta dhe demokracia nuk e pranojnë Allahun si Zot, Islamin si Fe dhe Muhamedin sit ë dërguar që duhet pasuar.

Tema e dytë:Gjykimi i Islamit për kandidatin dhe votuesin për të hyrë në Parlament

E para:**Gjykimi i Islamit për kandidatin i cili hynë në parlament është tri lloje:**

Lloji i pare: Që ta di se aty ka betim në kushtetutë dhe këtj i duhet të betohet në të. Ky është Kafir. Argumentët për këtë janë sin ë vijim:

-Vendosja për të bërë kufër është kufër aty për aty. (Shiko librin “Muvalat Ehlul Ishrak dhe librin “ Sebilu nexhat vel fekak”)

-Fjala e Allahut të Madhëruar:**”… se si dëshirojnë që mes tyre të gjykoj taguti”.** (Nisa:60) Dëshira është vepër e zemrës dhe vendimi për veprimin e diçkaje ose dëshira e plotë për të e detyron atë (kufrin, edhe nëse nuk e vepron) “… **e në të vërtetë kanë thënë fjalë që nuk përkojnë me besimin, dhe pasi paten shprehur besimin ata e mohuan dhe u përpoqën për atë (mbytjen e Pejgamberit) që nuk e arritën…”.** (teube:74)

-Ai i cili vendos për kufrin konsiderohet sikur ta ketë lejuar atë.

Lloji i dytë: Që ta kupton se aty ka betim në kushtetutë dhe se aty ka legjislacion të tagutit. Këtij i tërhiqet vërejtja, e pasiqë t’i tregohet e kota dhe pastaj vendos që të hynë në parlament atëherë ky njeri bën kufër me nijetin e betimit,ngase ai që e lidhë kufrin me një gjë në të ardhmen konsiderohet kafir aty për aty. Nëse ky nuk largohet bën pjesë në llojin e parë (pra bëhet kafir) e nëse largohet e që kjo lypet nga ai atëherë nuk bën kufër.

Lloji i tretë: Ai i cili thotë: Unë nuk betohem në respektimin e kushtetutës, e as nuk e pranoj asnjë legjislacion të tagutit. Ky nuk bën kufër, por është mëkatar. Pastaj shikohet në cilin lloj anon, e pastaj për të gjykohet me gjykimin e gjendjës e jo me gjykimin e së ardhmës. Mirëpo këtë lloj sot nuk mund ta gjesh tek asnjë shtet, bile nuk ka mundësi të hysh në parlament derisa të pajtohesh me atë që gjindet në kushtetutën e tyre dhe pranimin e demokracisë, e cila ia jep të drejtën e kërkuar sipas asaj që dëshiron parlamenti. Prandaj këtë e cekëm si lloj kurse në këtë kohë nuk ekziston.

E dyta:Gjykimi i Islamit për votuesin, ai i cili me votën e tij voton atë që ia merr mendja se është me meritor për të hyrë në parlament për ta përfaqësuar një grup njerëzish.Edhe këta janë dy llojë:

Lloji i parë : Janë ata që e dinë se deputetët vendosin ligje në vend të Allahut të Madhëruar, betohen në kundërshtimin e gjykimit të Allahut, respektimin e ligjeve të tagutit. Pajtimi me to s'ka dyshim në kufrin e këtij personi për shkak të pajtimit të tij dhe ndihmës së tij për kufër, edhe pse ndoshta e beson dhe pranon kotësinë e atij gjykimi.

Lloji i dytë : Janë ata që nuk kuptojn (dinë) këtë dhe as që u shkon ndërmend.Këtyre u tregohet e vërteta e tyre, e nëse ata këmëngulin pas sqarimit atëherë bëjnë kufër.Nëse kthehën e pendohen (e që kjo kërkohet prej tyre) nuk shpallen kafira para njohjës së kufrit në të cilin kanë rënë ata (deputetët).

Tema e tretë: Demanti ndaj atyre që betohen në respektimin e kushtetutës dhe implementimit të gjykimit të saj dhe detyrimi i njerëzve me to e të ngjajshme, e që nënkupton se ata kanë zgjedhur këtë rrugë

Studimi i parë:

Gjykimi i Islamit për muslimanin i cili betohet në respektimin e kushtetutës.Kjo nuk del nga njëra prej dy situatave:

Situata e parë: Të beson se gjykimi në kushtetutë nuk ka kurrfarë problemi dhe se një gjë e tillë është e lejuar.

Situata e dytë: Të beson se legjislacioni dhe gjykimi me kushtetutë është kufër i vogël, ose mëkat.

S’ka dyshim se gjykimi me kushtetutë është kufër i madh që e nxjerrë njeriun nga feja Islame në të dy situatat, ngase në situatën e parë çështja është shumë e qartë dhe s’ka nevojë me përmend asnjë argument për shkak se në këtë nuk ka kundërshtuar askush.

Ndërsa sa i përket situatës së dytë mund të themi se ajo është vendi ku ka rënë polimezimi, mirëpo ka nevojë për meditim dhe shqyrtim.Prandaj themi: “S’ka dyshim se vepruesi i situatës së dytë beson se ndalohet gjykimi me kushtetutë për shkak se është në kundërshtim me gjykimin e Allahut, dhe se kushtetuta është nga legjislacioni i njerëzve dhe prej ligjeve të injorancës. Kështu që çdo ligj i cili e kundërshton gjykimin e Allahut dhe të dërguarit, ai është ligj i tagutit. S’ka dyshim se betimi në respektimin e kushtetutës, inplementimit të saj tek njerëzit dhe detyrimi i tyre konsiderohet istihlal (lejim) i të ndaluarës dhe kufër i brendshëm e i jashtëm, tallje me Allahun, ajetët dhe të dërguarin e tij, dhe nuk i bën dobi betuesit pretendimi i tij që mendon se nuk është kufër, ose që mendon se është e lejuar, ose e mirë siç del prej gjuhëve të tyre: **“Sa e madhe është ajo fjalë që del nga gojët e tyre, e ata nuk thonë tjetër vetëm se gënjeshtër”.** (Kehf:5)

Nuk i fshihet askujt se ajo që thamë për Muhamedin (sal’Allahu alejhi ue selem) dhe shokët e tij:”Nuk kemi pare lexues të Kuranit sikurse ata. Ata lakmojnë vetëm t’i mbushin barqet e tyre, kanë gjuhë rrenacake dhe janë frikacakët kur e takojnë armikun”. Pra u tallen me këtë (fjalë). Ata e dinin se kjo ishte diçka e ndaluar, mirëpo nuk mendonin se një gjë e tillë ishte kufër. Kur zbriti Kurani u tregoi se ajo ishte e ndaluar se se atyre tek Zoti iu shënua fjalë e kufrit.

Betimi në respektimin e kushtetutës së tagutit është dera e parë për hyrjen në parlament dhe nga këtu ky e merr emrin (deputet) ligjvënës dhe për të

thuhet ka thënë filan deputeti (ligjvënësi). Pajtimi me këtë emër është kufër i qartë dhe humbje. Pastaj devijimi tjetër që ranë këta ishte se ata thanë: “Nuk bën kufër derisa të bën istihlal (konsideron të lejuar), ta preferon ligjin e tagutit mbi ligjin e Allahut, ose mendon se është i lejuar. Dijetarët kanë vazhduar si në të kaluarën por edhe sot duke i kundërshtuar këto dyshime të hedhura nga murxhitë dhe për këtë kanë shkruar libra dhe shkresa. Mirëpo të devijuarit vazhduan duke pretenduar këto pretendime të gabuara dhe duke nxjerrë fetva në mënyrë që të gjejnë dalje dhe pretendime të gabuara që vetës së tyre t’ia bëjnë të lejuar një gjë të tillë.

Betimi në kushtetutë duke pretenduar të kotën e saj dhe ndalimin e saj konsiderohet besim në të. Argument është fjala e Allahut të Madhëruar: “**A nuk u vure re atyre që iu është dhënë pjesë nga libri? Besojnë idhuj e taguta…”** (Nisa:51) Është transmetuar nga Ibn Ebu Hatim, e ky nga ikreme që ka thënë: “Shkuan Hajij ibn Ahteb dhe Kab ibn Eshref tek banorët e Mekës dhe thanë: Ju jeni pasues të librit dhe të dijës, kështu që na tregoni për neve dhe Muhamedin. Thanë: Në çka gjindeni ju dhe në çka gjindet Muhamedi ?

U përgjigjen: Ne i mbajmë lidhjet farefisnore, therrim devët, u japim ujë njerëzve, i lirojmë të varfërit, u jepim ujë haxhive, kurse Muhamedi i ka ndërprerë lidhjet farefisnore, kështu që a jemi ne me të mirë apo Muhamedi?

Thanë;Ju jeni me të mirë dhe në rrugë me të drejtë.

Imami Muxhedidi Ebu Ali (Allahu e mëshiroftë) në meselën e katërt gjatë shpjegimit të meseleve të fesë, tha “Kjo është më e rendësishmja.Çfarë kuptimi ka imani në xhibt dhe tagut në këtë ajet: A është për qëllim vetëm besimi me zemër apo është pajtimi me ta (kafirat) duke i urrejtur dhe duke e kuptuar kotësinë e tyre.(Kapitulli:Ajo që ka ardhur se disa prej këtij umeti do t’i adhurojnë idhujt).

Dijetarët kanë konsenzus se ai që flet ose vepron kufrin bën kufër atu për atu, për shkak të hapjës të gjoksit me këtë e **përderisa ai nuk është i imponuar.** Kjo për shkak se pajtimi me kufër është kufër dhe vendosja për kufrin është kufër atu për atu.Gjithashtu edhe lidhja e kufrit në të ardhmen është kufër atu për atu.

Ka thënë dijetari Tekijudin Muhammed Shafi (Allahu e mëshiroftë) në librin "Kifajetu El-Ahjar". Fq.220, kur e komentoi fjalën e Allahut të Madhëruar:" **Nuk ka dyshim se ata që u kthyen prapa (në mosbesim) pasi që u ishte sqaruar rruga e drejtë, djalli ua hijeshoi dhe shpresë të rrejshme u premtoi. Këtë ngase atyre që e urrejtën atë që e shpalli All-llahu (jehudive), u thanë: "Ne do t'ju dëgjojmë juve për disa çështje!" Po All-llahu i di fshehtësitë e tyre.** (Muhammed:25-26), kështu që nëse premton për zbatimin e kufrit edhe nëse nuk e vepron ai bën kufër, edhe nëse e lidhë nijetin në të kundërten me atë që e vepron?

Dhe për shkak të fjalës se Allahut të Madëruar"...**se si dëshirojnë që mes tyre të gjykojë tek taguti".** (Nisa:60), dëshira është vepër e zemrës dhe vendosja për veprim. Dhe fjala e Allahut të Madhëruar:**"...në të vërtetë kanë thënë fjalë që nuk përkojnë me besimin, dhe pasi patën shprehur besimin ata e mohuan dhe u përpoqën për atë (mbytjen e Pejgamberit) që nuk e arritën…".**(Teube:74), se ai që vendos për kufër konsiderohet sikur ta ketë lejuar atë.

Dallimi ndërmjet demokracisë dhe shurës
(Këshillit Islam)

-Së pari fjala demokraci është fjalë e kufrit që origjinën e ka nga greqishtja e cila përbëhët prej dy fjalëve: E para “Demo” që do të thotë popull dhe e dyta “kratia” që do të thotë gjykim, pushtet. Kështu kjo fjali është e përbërë prej këtyre dy shprehjeve që do të thot se gjykimi i takon popullit, ose pushteti i takon popullit, ose nxjerrja e ligjeve (neneve) janë e drejtë e popullit. (Shiko librin “E verteta rreth demokracisë” nga Muhammed Shakir Sherif).

Shura dallon prej demokracisë në shumë pika, prej me të rëndësishmëve janë tri:

E para: Ai që gjykon në shura është Allahu, siç thotë Allahu”**..vendimi (në çështjen e gjykimit) nuk i takon kujt, pos All-llahut, e Ai urdhëroi të mos adhuroni tjetër vetëm Atë.** (Jusuf:40). Kurse në demokraci është e kundërta.Gjykimi në demokraci i takon dikujt tjetër pos Allahut.

E dyta: Shura në Islam është e kufizuar për ehlul halin vel akdin (e që janë dijetarët, prijësat, dhe njerëzit me pozitë) kurse në demokraci nuk është kështu siç e kemi shpjeguar.

-Demokracia bën dallim në mes fesë dhe jetës, duke e fshirë sheriatin nga jeta dhe duke ia dhëne këtë të drejtë popullit nëpërmjet kutive të votimit ose nëpërmjet idhullit të tyrë-parlamentit.

-Demokracia ta hap derën për dyftyrësi dhe dezertim nga feja. Nëpërmjet sistemit të tagutit (demokracisë) i mundësohet secilit grup, fraksion, palë që ta formon një parti, e cila thirrë në dalje prej fesë së Allahut.Pas gjithë kësaj si mund të thuhet se demokracia është e njejtë me shurën siç pretendojnë disa injorantë, saqë disa prej “partive islame” e kanë shprehur haptas me

fjalët e tyre se demokracia dhe partitë janë zgjedhja e vetme për përparimin e vendeve islame.

-Demokracia është drejtimi më i rrezikshëm dhe sistemi më i ndytë në tokë që sot ekziston. Ajo është nëna e të gjitha kufriateve, ku nën të i lejohet të jeton çdo grupi dhe feje, prej çifutëve, krishtërve, zjarrputistëve, budistave, hindusëve dhe muslimanëve. Që të gjithë në peshorën e demokracisë janë pasues të mendimeve (ideve) që duhet të respektohen, ku secili ka të drejtë në përhapjen e bindjeve (besimeve) të tyre në çfarëdo mënyre.Mjafton kjo si dyftyrësi dhe dalje prej Islamit. Pas gjithë kësaj si thuhet se demokracia pajtohet me Islamin ose se islami është sistem demokratik, siç e thonë këtë disa thirrësa muslimanë që janë sprovuar me të. (Libri:50 dëme të dëmokracisë, Abdul Mexhid Err-Rrejmi)

Përmendja e disa dëmeve të demokracisë

Çfarë dobie është përballë dëmit me të madh (shirkut), kufrit në Allahun , daljës prej fesë me vetëdëshirë sikur të janë nga ata që kuptojnë. Sikur t'i thuhej njeriut me mohues në tokë nuk do ta pranontë një gjë të tillë.Sikur t'i thuhej dikujt bëj prostitucion haptas në mes të rrugës ose bëje veprën e popullit të Lutit alejhi selam (homoseksualizmin), ose pi alkool përpara njerëzve, sigurisht do të ngushtohej dhe do të ndalej nga një veprim i tillë, ndërsa këto në demokraci janë normale.Mirëpo ajo që të habit këtu është çështja e atyre të cilët hypin në minbere, mbajnë ligjerata, derse ku i paralajmërojnë xhematin për rrezikun e përgojimit, thashethemeve, i ndalojnë nga veprat e këqija, si ngrënia e kamatës, prostitucioni, mbytja e njerëzve, nga mëkatet, e të ngjajshmet si këto, ndërsa këta janë që bien vetë në kufër dhe shirk për çdo ditë. Kështu shejtani i mashtroi ata dhe i degradoi në devijim duke i bërë që t'i ndryshojnë emrat e vërtetë dhe kështu hynë në

parlament në emër të demit dhe dobisë. Çështja arriti atje ku i shoqëruan pabesimtarët dhe ndaj tyre përshtatet fjala e Allahut të Madhëruar:

“Nuk ka dyshim se ata që u kthyen prapa (në mosbesim) pasi që u ishte sqaruar rruga e drejtë, djalli ua hijeshoi dhe shpresë të rrejshme u premtoi. Këtë ngase atyre që e urrejtën atë që e shpalli All-llahu (jehudive), u thanë: "Ne do t'ju dëgjojmë juve për disa çështje!" Po All-llahu i di fshehtësitë e tyre. (Muhammed:25-26).

Edhe pse shirku është dëmi me i amdh dhe kurrfarë dobie nuk gjindet në të, sheriati i Allahut nuk urdhëron në diqka vetëm se ajo është dobia e pastër dhe e pranueshme për logjikën e njeriut dhe nuk ndalon nga diqka vetëm se ajo ndalesë është e dëmshme dhe e pa pranueshme për logjiken e njeriut.

-Demokracia ta hap derën për garimin në shthurje, siç janë alkooli, muzika, prostitucioni, e shum e shumë ndalesa të tjera që Allahu i ka ndaluar. Në demokraci këto janë të lejuara.Vepro çka të duash, lërë të shkon ka të dëshiron, e të gjithë këtë nën parullën “Mbrojtja e të drejtave dhe lirive të njeriut”. Kjo dhe ajo që pason i ka cekur autori i librit “50 dëme të demokracisë dhe zgjedhjeve parlamentare”.

-Ai që e ndjek demokracinë ose sistemin demokratik duhet patjetër që t’i njeh (pranon) organizatat me parime të kufrit, siç janë organizatat e Shtetëve të Bashkuara të Amerikës, ligjet e Këshillit të Sigurimit , ligjin (licensimin) e partive, e shumë gjëra të tjera prej gjërave që e kundërshtojnë drejtpërdrejtë sheriatin e Allahut. Pastaj luftimi (mbyllja) e shumë organizatave islame me pretekst së janë terroristë, ekstremiste, e rrezikojnë paqën botërore etj.

-Sistemi demokratik i ndryshon ligjet e sheriatit si p.sh Xhihadin, urdhërimin për të mirë, ndalimin nga e keqja, dispozitat e felëshuesit/ felëshuesve, xhizjës, robërve të luftës etj.

-Demokracia dhe zgjedhjet parlamentare funksionojnë sipas shumicës pa kurrfarë rregulla të sheriatit, kurse Allahu thotë: “**Në qoftë se u bindesh shumicës (mohuese që janë) në tokë, ata do të largojnë ty nga rruga e Allahut”.** (En’am:116)

‘...por shumica e njerëzve nuk e dinë”. (A’raf:187)

“E pak nga robërit e Mi, janë mirënjohës”. (Sebe:13)

-Demokracia nuk bën dallim në mes dijetarit dhe injorantit, besimtarit dhe jobesimtarit, mashkullit dhe femrës. Të gjithë votuesit janë të barabartë pa kurrfarë dallimi që ka bërë sheriati i Allahut.

Allahu i Madhëruar thotë: **Thuaj: “A janë të barabartë ata që dinë dhe ata që nuk dinë?”** (Zumer:9)

“**A mos është ai që ishte besimtar, sikurse ai që ishte jashtë rrugës ? Jo! Këta nuk janë të barabartë”** (Sexhde:18)

“A do t’i bëjmë kriminelët të barabartë me muslimanët ? (Kalem:35)

“E mashkulli nuk është si femra”. (Ali imran:36) etj..

-Sistemi demokratik në esencë nuk e pranon gjykimin e Allahut, meqë argumenti tek ata është shumica, e jo Kurani dhe Suneti. Sipas shumicës

nxirrën ligjet, që është rregull në demokraci dhe parim bazë i tyre. Kjo i bie që Kurani dhe Suneti s'kanë me kurrfarë kuptimi, ngase sipas tyre nuk janë argument (sipas shumicës). Allahu na ruajt!

-U thuhet atyre që janë mashtruar me rrugën e demokracisë:

Nëse arrini në pushtet a do ta eliminoni demokracinë dhe formimin e partive sekulariste ?

Duke pasur parasysh pajtimin me partitë bashkëpunuese të ndërveprimit, nëse thoni se do ta eliminojme demokracinë dhe do t'i ndalojmë formimin e partive të kufrit, kjo është një mashtrim i juaji dhe thyerje e marrveshjës "**Nëse ti e heton tradhtinë e një populli (ndaj marrëveshjes), atëherë edhe ti ua hidh atyre (marrëveshjen) në mënyrë të njëjtë, sepse All-Allahu nuk i do ata që tardhtojnë (fshehurazi)"** (Enfal:58)

-Rruga e demokracisë dhe zgjedhjeve ndikon në mekëmbjen e pabesimtarëve dhe munafikave, që pastaj t'i sundojnë muslimanët. Thotë Allahu i Madhëruar: **"Mirësinë Time nuk mund ta gëzojnë mizorët!"** (Bekare:124)

"Allahu kurrsesi nuk iu mundëson jobesimtarëve mbizotërim të plotë mbi besimtarët". (Nisa:141). Sa shpesh ndodhë kjo në demokraci.

-Hyrja në demokraci qon në shtetin e kufrit dhe luftimit të fesë së Allahut, talljës me të, siç është e njohur prej tyre se atë që e vendosin prej ligjeve janë në kundërshtim me mësimet e Islamit. Thotë Allahu i Madhëruar: " **E ti këshillo aty ku këshilla bën dobi."** (A'la:9)

“Ju mos ua shani ata (zota) që u luten (idhujtarët), pos Allahut, e (si hakmarrje) të fyejnë Allahun nga armiqësia, duke mos ditur (për madhërinë e Tij)”. (Ena’m:108)

-Është e vërtetë e pakontestueshme dështimi i demokracisë në të cilën kanë hyrë disa thirrësa (dijetarë) si në Egjipt, Algjeri, Tunis, Jemen, etj.Rezultati ishte i ditur- Ëndërrime dhe dështime. Deri kur do të pajtohemi me kësi lloj mashtrimesh.

-.Është e vërtetuar për atë që mediton se demokracia ecën në shkatërrimin e Islamit dhe në ndryshimin e tij, besimit në Allahun. Qëllimi i saj është devijimi i muslimanëve dhe bijave të muslimanëve, duke u premtuar iluzione.

-Zgjedhjet parlamentare janë zgjedhje të tagutit të cilët nuk besojnë në gjykimin e Allahut. Kështu që nuk lejohet ulja me ta në atë. Thotë Allahu:**”Juve u është shpallur në librin (Kur'anin) që, kur të dëgjoni se po mohohet Kur'ani i All-llahut dhe po bëhet tallje me të, mos rrini me ata derisa të mos hyjnë në bisedë tjetër. Përndyshe, ju do të jeni si ata. All-llahu do t'i tubojë tradhëtarët dhe jobesimtërët që të gjithë në xhehennem.** (Nisa:140)

“Kur sheh ata se janë thelluar (me tallje) në çështjet Tona, largohu prej tyre derisa të kalojnë në bisedë tjetër. Nëse djalli të bën të harrosh (e rri me ta), pasi të bie ndër mend, mos rri me popullin mizor. (En’am:68)

-E gjithë ajo që mund të thuhet në realizimin e disa dobive nëpërmjet demokracisë dhe zgjedhjeve është se ato dobi janë të mangëta (të vogla) ose gënjeshtra, e në veçanti kur krahasohen me këto dëme të mëdha dhe të rrezikshme. Ai që e mediton me syrin e drejtësisë në këtë që u permend i

behët e qartë devijimi i kësaj rruge të tagutit dhe largimit të tyre prej fesë së Allahut të Madhëruar.

Kjo është në këtë studim, dhe me këtë u plotësua qëllimi ynë.Përshëndetjet dhe paqa e Allahut qoftë mbi të dërguarin, salAllahu alejhi ue selem.

Kjo shkresë përfundoi me 24 xhemadul Ahire të vitit 1423 nga hixhreti i të dërguarit.

E shkroi:Ahmed ibn Hamud El-Halidi (Allahu e liroftë)

Falënderimi i qoftë Allahut,Zotiti të botrave.

Përmbajtja

-Tema e tretë: Njeriu nuk konsiderohet musliman përveçse me mohimin e të gjitha llojeve të tagutave

-Tema e katërt: Pajtimi i të gjithë pasuesve të kiblës se njeriu nuk konsiderohet musliman derisa ta mohon TAGUTIN

Kapitulli i Dytë

-Ngas aspekti i mohimit Taguti është dy lloje: Me logjikë dhe pa logjikë, apo i detyruar dhe i padetyruar

-Tema e parë: taguti me logjikë ndahet në dy lloje:

-Tema e dytë: Forma e mohimit të Tagutit me Logjikë:

-Tema e tretë: Taguti pa logjikë (i ngurt)

-Tema e Katërt:Forma e mohimit të Tagutit pa Logjikë (të ngurtë)

Kapitulli i tretë

-Taguti me logjikë nga aspekti i mos tekfirit të tij është dy lloje, kjo për shkak të hyrjës nën rregullën “Kush nuk e bën kafirin-kafir ose dyshon në kufrin e tij”

-Tema e parë: Gjykimi i atij që ndalet ose dyshon në kufrin e tagutave të cilët nuk përkatësohen në Islam

-Tema e dytë: Gjykimi për atë i cili ndalet ose dyshon në kufrin e Tagutit i cili përkatësohet në Islam

Kapitulli i Katërt

Gjykimi i hyrjes në parlament ose kuvendët e legjislacionit dhe gjykimit për atë që kandidon për të hyrë në të.

-Tema e pare: Gjykimi i hyrjës në parlament në origjinë është Haram (e ndaluar)

-Tema e dytë:Gjykimi i Islamit për kandidatin dhe votuesin për të hyrë në Parlament

-Tema e tretë: Demanti ndaj atyre që betohen në respektimin e kushtetutës dhe implementimit të gjykimit të saj dhe detyrimi i njerëzve me to e të ngjajshme, e që nënkupton se ata kanë zgjedhur këtë rrugë

-Dallimi ndërmjet demokracisë dhe shurës (Këshillit Islam)

-Përmendja e disa dëmeve të demokracisë